

VYSOČINA ČINNÁ

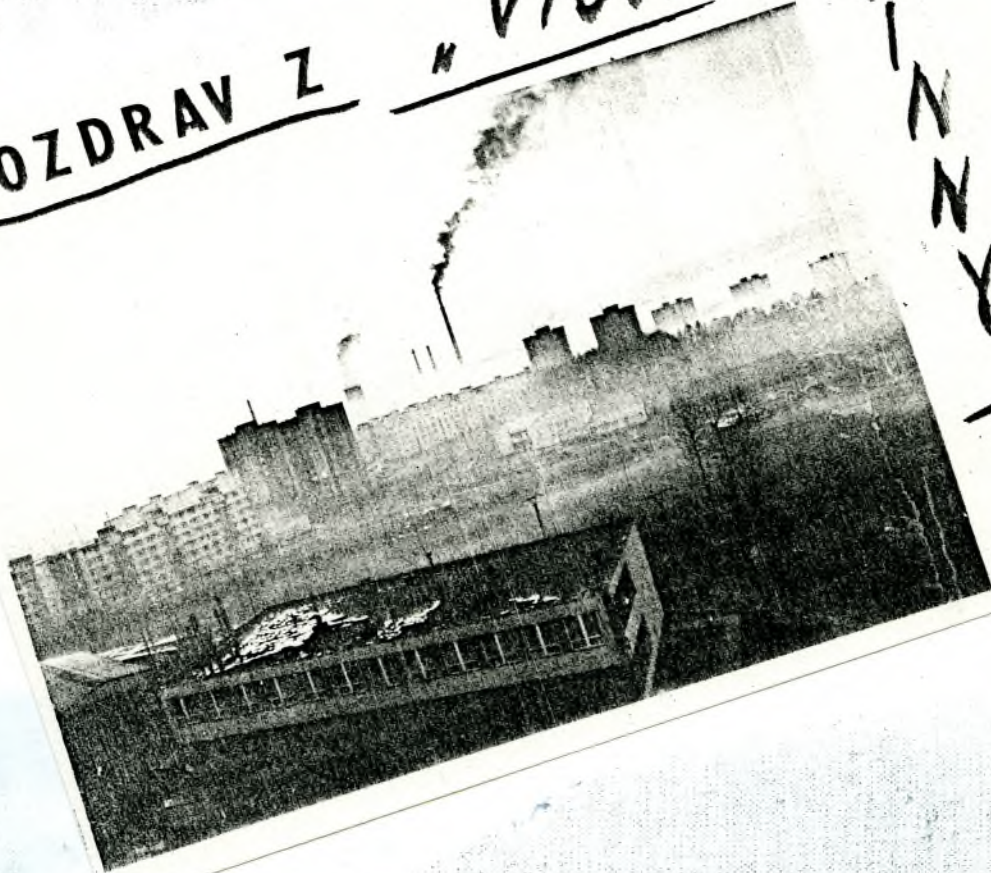
č. 2

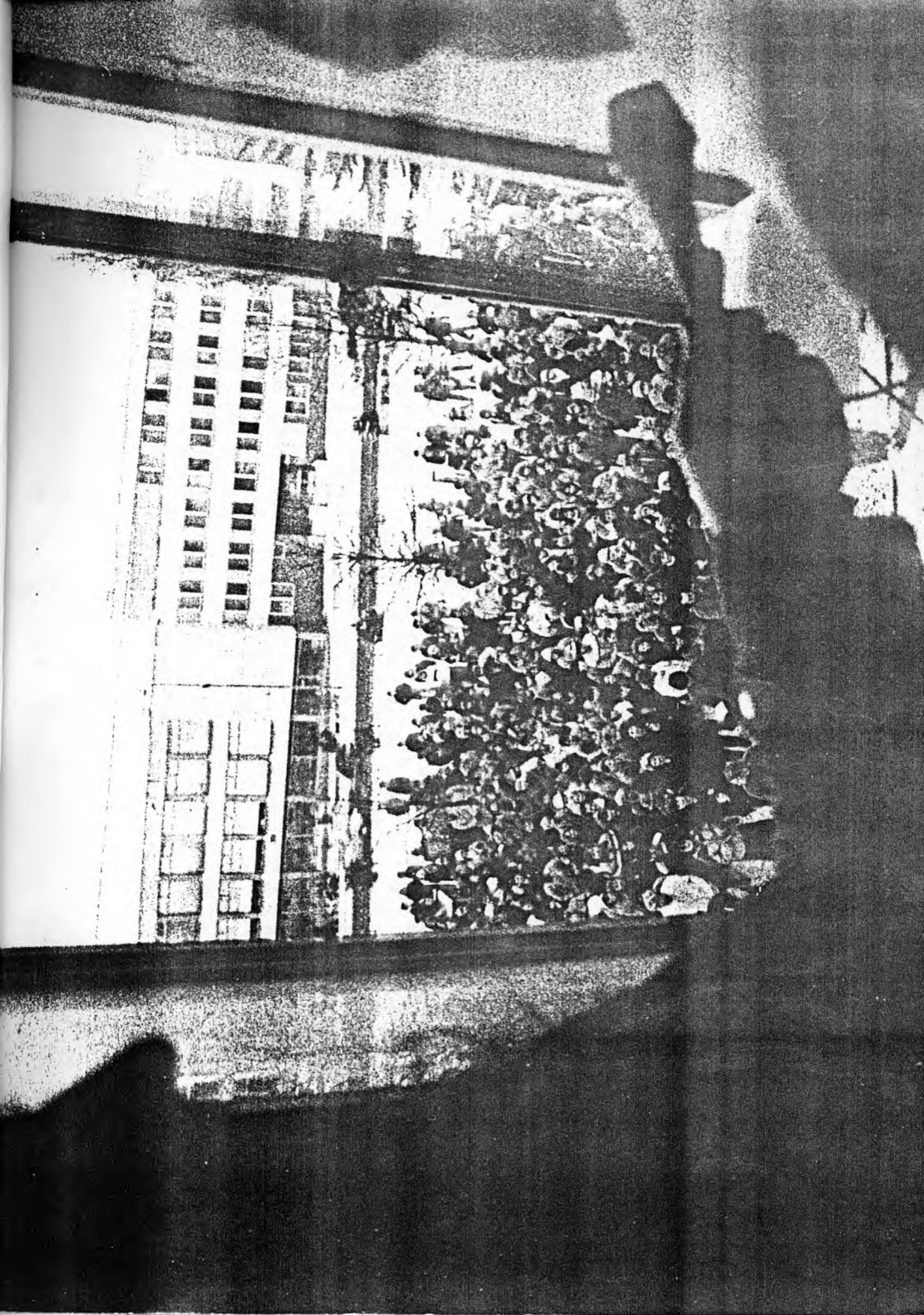
VYSOČINA ČINNÁ

OBČASNÍK PRO KULTURU
a další zajímavosti...

POZDRAV Z "VYSOC."

V
C
I
N
N
Y

Vzpomínka na listopad

at žije pluralita!

ěhem normalizačních let se v našem státě a tím i v našich životech udělo mnoho libého i nelibého. To jak pro koho. Právě že se relativně mnoho udělo, nemělo tu také z oněch dob zbylo. Ze všech občanských rebelií (nejen těch generačních) zůstalo nemálo hodnot skutečně trvalých. Jak už to tak ale obyčejně bývá, vybylo i na více či méně okázalé pózy. Obyčejným posérstvím se mnohdy zakrýval jen takový přístup k životu, jaký se musel dříve či později projevit. Pro mnoho vikendových rebelů pak také zbyla jen ta, dříve tolik zatracovaná, šedá konformita, strlost a nazájem o vše co se děje za dveřmi bytu. Myslí si ale, že samotná realita komunistického vládnutí (socialistický způsob života, myšlení apod.) úplně sama za vše nemůže. V žádném případě nemíním na tomto místě omalovávat nás z toho, co je komunismu vlastní, ale podle svých laických představ zde sehrála velkou a vůbec ne slavnou roli i "historická úloha" národa (chtěl-li národů) jako celku. "Několik" obrozenců či chytilých hlav totiž v žádném případě nepředstavuje národ - nanejvýš tak národní reprezentaci a otázkou je, co vše je možné změnit v takovém měřítku, aby národní menalita neustále nepronikala na hlatinu stejně rychle jako bublinky u aqualungu. Duše vniřalost a národní ucápllost jistě není člověku jen a jen vrozena, ale v jehinci nevědomky (podvědomě) nebo naopak trestuhodně vědomě pěstována. Přestože se ještě pořád můžeme cítit v jakémsi zajetí minulého režimu, nekonečné vzpomínky na demokracii První (masarykovy) republiky roku v ruce s krátkým lidovým probuzením v roce 1968 mi silně zavání nostalgii a i když jsem si dobře vědom toho, že z něčeho se vyjít musí, nostalgii a sentiment si mohu dnes dovolit snad jen váleční vysloužilci. Vzpomínky na někdejší lepší časy bych proto raději přenechal komunistům. Vždyť tak dlouho bylo do českých a slovenských hlav cílevědomě tlučeno, že není možné nepoložit si otázku - uvědomujeme si my všichni možnost recidivy? Jak dlouho by měla trvat národní rekonvalescence z kritického stavu? Nesjáhne na ni ani nebude dostatek času a marast v mozku dokáže dokonale vymazat jehlně smrt. Opravdovou šanci proto dávám hlavně těm po nás, nezatíženým minulostí a všemi deformacemi, zakódovanými už přímo v nás. Všichni se cítíme svobodnými, někdo se cítí být o něco svobodnější, někdo se cítí být přímo povolán kamsi čímsi kamsi kohošit vésti a jen málokdo se zeptá i jen sám sebe, má-li NA TO NÁROD! Je samotná víra (vůbec zde nemínám na mysli To nebo Josi někde rad námi) hojně, málo nebo skoro nic? Člověk snad zůstane člověkem i když je ochoten, jak součást obyvateřtva státu, předřídít se ceálně moci a klid svého závětrí nadávat do zámožné mísy, jenže.... kde končí ochpota a kde začíná servilnost? Jak velkou procentu lidu této republiky vlastně tvoří celý ten zaběhnutý řád socialistické společnosti ve své praprostátě (právní-povinnost na práci, relativní klid ve všech sférách společenského života, zelený pořádek a pchadlí) vyhovoval. Se státní mocí snad bylo možné v lecčems i nesouhlasit, ale zásadní bylo jedno - neplést se jí do cesty. Jednoduchá matematika, již nebylo těžké pochopit. Budoucností každého státu je především mládež a měla by být i zárukou jeho prosperity. O tom jak s ní dovedla naložit komunistická šlechta není snad nutné se zde šéřit. Smutnou výmnožeností totvládnutého režimu byla skutečnost, že se její budoucnost dělila v zásadě jen na dvě "frakce." PRO a PROTI. A mlčenlivá většina kyvajících jako společlivé těžitko na vládních výnosech proti všemu co zavánělo opozicí. Bylo by ale pokolné věřit, že po 17. listopadu se poměry

změnily do takové míry, že potřebu podílet se na správě věcí veřejných pocítí o mnoho a mnohá lidí více než před rokem. Čekání ve frontě je sice dost nutné, ale celkem pohodlné a možné, že brám zavřou před nosem je velice malá - VŽDYT PŘECE PŘÁVĚ OTEVŘELI ! !

Nemusíme již dnes vyhledávat cestičky přes dráty a šetřit na zájezdy Čedocku, jenže jestliže během uplynulých dvaceti let nechtělo mnoho rebelů i nerebelů skončit v marastu neperspektivního přežívání a přizpůsobování se poměrům, museli musí hledat možnost a prostor jinde ve světě. Našel by se vůbec někde, kdo nemá žádného příbuzného nebo jen známého v kapitalistické cizině ? Opustil někdo z nich domov proto aby zahynul ? Pluhaře parafrázuji proto, že pro druhou alternativu - zůstat, se rozhodlo nemálo lidí, i když nikomu z nich státní moc život neusnadňovala. Byla tu jen možnost naděje nějakých neurčitých možných změn a nechat se přitom vystavovat neustálým zkouškám a pokušením podlehnout. To byla jediná skutečně svobodná možnost volby ve státě, v jehož zdech snad nezůstal jediný člověk, trpící klaustrofobií. Protože státní moc v žádném případě neuznávala ani "žít a nechat žít", nejrozšířenějším řešením mnohdy přímo schyzoidních životních situací jednotlivých lidí byl proto kompromis, pacifikace. Člověk trpící stihmanem může být svému okolí leckdy k smíchu, jenže stihmanem trpící stát může a dokáže být rázně nebezpečný. Sobě i svému okolí.

Jistě už nebude jen záležitostí minulosti následující konstatace ; ; že i v krušných dobách normalizace mělo každé město, městečko ba i každá veska svůj okruh sympatizujících i přímo činných lidí, čávajících tak nahlas či potichu najovo svůj nesouhlas s praktikami státní moci. A protože se husákovské porádky ve svých důsledcích dotýkaly snad nejvíce mládeže, nebyl vznik tzv. II. kultury ani tak překvapující. Něco podobného zde muselo vzniknout celkem zákonitě. Duševně zpřízněných lidí bylo postupem času přibývalo a většina z nich už nechtěla mít nikdy nis společného se státními výcvikovými metodami státních mateřských školok, v nichž i tak zůstávalo dost a dost jiných chráněnců. Ideály-neideály správného živočišného zažívání nebyly zase tak moc nepříjemné a soc. společnost tak dokázala uchránit před nebezpečnými dilematy mnoho občanů. Každého takového ochotného jedince bylo možno už jen postrčit na vcelku bezpečnou životní cestu bez viditelnějších otřesů avýkyvů. Ale...je a nebo není stres jednou z mnoha pochybných vymožeností socialismu ?

Neoficiální kultura tedy žila svým vlastním životem a nezávisle na proklamovaných, mnohdy velice slaboduchých, socialistických kulturních hodnotách vytvářela hodnoty své. Ne sna že by o podzemí sama tolik stála, ale že k tomu byla, v neustálých pětkách se socialistickou zákonností, donucena. Podzemní kultura se těšila stoupajícímu zájmu především mladé části obyvatelstva a protože poptávka zdaleka převyšovala nabídku, nikomu moc nevadilo, přečíst si i desátou kopii strojopisného samizdatového textu. A z návštěv zakázaných koncertů režimem neoblíbených kapel s vidinou možného zásahu VB se pomalu stávalasnobská záležitost. Jakoby "opoziční" chování pomalu přetrlo k dobrému tónu určitých vrstev. Především zde ale byla a fungovala komunita lidí s (vzhledem k oficiálně proklamovaným normám) vyhraněným názorem na život a protože byli všichni společně na jedné lodi, nebylo třeba případné spory hnát až na ostří nožů. Přibývalo lidí ochotných pro své přesvědčení nemálo obětovat a zástupci ovšem (z bezpečné vzdálenosti) přihlížejících rostl také. Podhoubi zpřízněných duší bylo propojeno všemi obcemi celé ČSSR a až do I. listopadu minulého roku nebylo sehemenshíh důvodu třístit síly na úkor společné věci. Pakliže ale nečekaně rychlý konec totalitní moci odstartoval něco jiného než zde panovalo doposud a nač jsme si

Nebyl by to dobrý počátek k budoucnosti a jestliže budou mít zainteresovaní jedinci - když už ne profesionální podmínky - tak alespoň profesionální přístup k věci, nemusí se o svoji smysluplnou existenci obávat. Všechny kulturní organizace by si měly zavčas (konečně) uvědomit svoji zodpovědnost nejen k sobě a ke svému členstvu, ale i k veškeré mládeži obce a okolí. Proč jinak by potom vznikly ?

Skutečně lidová kultura už pospávala dost dlouho na to, abychom její prohození prodlužovali působením výrobků našeho totalitního farmaceutického průmyslu. Zásob je na skladě pořád ještě dost a většina lidí má i velice nepříjemné vedlejší účinky. Nejen ty prosšlé záruční lhůtou.

... pr ... květen 1990

P.S. - Co bylo bylo, takže už není třeba vytvářet z pýz a zdání - je třeba udelat něco pro to, aby nás zase někdy nemusela hlava bolet. ... Teď už to totiž může být jen z nás samotných.

Chodím dnes kolem stánků PNS bez povšimnutí prostě nejde. Člověku to nedá. Informace na nás útočí všemi směry, všemi kanálky. Nezbude tedy nic jiného, než začít vybírat. A to ze všeho. Vznikají nové a nové politické strany a iniciativy, nové a nové spolky a fóra, prerušenu činnost obnovuje kdeco a kdekdo. Každý by nejraději vlastnil rotačku a tuhy novinového papíru, každý chce světu sdělit to svoje, každý má v ovzduší ještě stále přetrvávají cich nepořádků minulosti co říct a co řešit. Tak dlouho nám všemu rudá totalita upírala nárok a právo na vlastní názor, že se náhla svoboda podoba mohutnému a těžce kontrolovatelnému výronu zevnitř každého z nás. Každý by chtěl něco, každý má svůj oprávněný nárok a všichni by vše chtěli nejraději hned. Tak dlouho byl národ masově, ale hlavně jednostranně organizován, že jestliže najednou vznikají desítky stran, spolků a sdružení, zdá se leckomu, že je jich už tady tolik, že jich je až moc. Nemyslím si to, doufám totiž, že když v jedhotě má být síla, že ona jednotná síla nastoupí tehdy, až jí bude třeba. U voleb. Tam musí své bývalé velitelce celý národ ukázat, kde je pro budoucnost její místo. Všichni bychom si proto měli udělat jasno v tom, co je dnes primární a co sekundární. Co je pro naši nejbližší budoucnost nejdůležitější a na co se můžeme ještě pár dní vyspat. Zásadní zákonné úpravy spolu s novou ústavou pak jistě pomohou vyřešit i všechny ty "ani na okamžik neodkladné" problémy, hromadící se společně s jinými na dvorčku Pražského hradu, kde připomínají našedlé smetiště všeho, co zde po předešlé éře zůstalo.

V poslední době dost dobře nechápu některé kruhy lidí na Moravě-Slezsku. Další administrativní štepení naší beztak nevelké republiky považují za nesmysl. Všechny problémy "Velkomoravské říše" (nemíním ji tímto nijak shazovat) by se jistě daly řešit i jiným způsobem než další fed rací. Sám sebe považují za moraváka s národností českou a nikdy j sem necítil neodbytnou potřebu zabírat se "čistotou krve". Po otci se mohu cítit ostravákem, po matce jihočechem a jakkoli celkavě tíhnu k Jižní Moravě, dost mne tento moravsko-slezský nacionalismus zaráží. Říkám si, jen když nemadělal víc škody jak užitku. Přepjaté národnostní citění jsem totiž zatím poznal především u Slováků. Morava a Slezsko (první housle jsou slyšet z Brna) mají pocit ukřivdění, zanedbání, vykořisťování a následek toho provincionalismu. Krajské město Jihomoravského kraje se už dlouhou dobu považuje za provincii Prahy - jistě ne že by sama chtělo a že by na tom nebylo zbla pravdy, ale všichni bychom si měli uvědomit především jednu věc, že totiž monstrózní rudé paláce stojí ve všech koutech republiky. Vykořisťovanými jsme se tudíž mohli cítit všichni. A to bez rozdílu místa bydliště nebo narození. Zmizely-li by osamostatněním Moravo-Slezska všechny její problémy, nebo bude možné věřit demokracii v tom, že zde konečně bude takové státní uspořádání, které nastolí spravedlivější řád věcí než zkrachovalý komunistický bordel ?

Protože se cítím být rozeným čecho-moravenem, mohlo by nás (čechomoravany) i napadnout, spustit kampaň za osamostatnění Českomoravské vrchoviny. Ta se přeci odjakživa rozkládá na historických územích Čech i Moravy a eventuálně vznik takovéto správního celku by byl jen spravedlivým vyústěním sporu, který se týká také nás - obyvatel Vysočiny. Samostatná Českomoravská vrchovina by mohla časem fungovat jako azyl pro ty občany republiky, kteří se nedokáží tak lehce rozhodnout, zdali se hlásit k Čechům či k Moravě a neradi by také čekali, až toto dilema rozhodne někdo za ně. Takže co s námi ? Co s takovými, kteří jsou při návštěvách stovčezaté matičky vydáváni za moravany a při výletu do Brna za obyvatele Prahy ? Kampak s takovými, jimž se kdesi v ústech poztrácely ony měkké či naopak tvrdší koncovky slov ?

Jeden z diskusních pořadů brněnského televizního studia se před časem zabýval problémy (spíše ale nároky) Moravy a Slezska. Jakkoli jsem s ledasčím v debatě souhlasil, celkově z ní ve mně zbyl dost zmatený, místy až (možná díky neobratným formulacím debatujících) trochu trapný pocit. Ještě jsme se zdaleka neoprostili ode všeho co komunistický režim představenoval a už se pouštíme sami do sebe. Nedejme raději dopustit tomu, aby se náš předvolební život naplnil žabomyšími válkami, maličnými dohadováními se a nezumným jednáním, vyvěrajících časte jen z ješitnosti jednotlivců. Máme zatím je dočasnou vládu a absolutně nejprvořadějším úkolem nás všech musí být zdárný výsledek voleb a tím i potvrzení cesty na niž jsme se právě vydali.

Nikdy v minulosti jsme nebyl a nikdy nejspíš ani nebudu členem žádné politické strany a k volbám půjdu "jen" jako jeden z mnoha Čechů a Moraváků - jinak ale čechoslováků. Jako jeden z těch, kdo chtějí jinou společnost, než tu v níž žili doposud. V mém případě 32 let.

Vývoj událostí letí kupředu jako splašený kůň a podle toho také celková situace ve státě vypadá. Byl bych raději, kdybych následující věty tohoto článku nemusel vůbec skládat. Úplně mi totiž stačilo téma, které dalo vzniknout článku na předcházející stránce.

Teprve včera zmizel strašák komunismu - socialismu a nám všem se skoro mohlo zdát, že už se s nějakým idiotským - ismem potkávat nebudeme. Jenomže cjhle, svoboda se v nás probudila a abychom na všechny proklínané -ismy tak lehce zapomněli, zhmotnil se duch nacionalismu, spolu s malým bratříčkem rasismem. Takže hurá do boje za samostatnost, národní sebeurčení, za čistotu a za všechno to, co v nás ti rudí ďábli dokázali podusit! Zdaleka nám už nestačí patriotismus, vždyť je to hračka pro děti a my jsme přeci právě vyrostli! Zletilí i nezletilí fotbaloví fandové vyvolávají viděnu Liwerpoolu, Rumunů a Maňáků se mastí vším čím jim přijde pod ruku a podívejte se jak se to tam obulí v Kosovu a Arménii s Azerbajdžánci jak si vyhrají! Nejjsme my tak náhodou...? Neboť opět v něčem pozadu? Není nás náhodou málo slyšet a stále ještě se o nás málo ví a mluví? Dítka demokracie... v našem státě poroste, jenže ne vždycky se z růžolícího mimoná podaří vychovat něco lepšího než nezvočeného fracka.

Československá socialistická republika sice už nějakou tu chvíli takticky neexistuje a jakkoli se nám... proto zdál tento název nepatřičným, nadále lakujeme kapotu svého automobilu, směřujícího k dálnici integrující se Evropy náterem stejně polivným. Do světového podvědomí jsme už od roku 1918 vstoupili jako Československá republika a o na pyvěstná pomlčka v první verzi názvu státu a jíž se hlavně slovenští přátelé neustále ohánějí, znamenala podle mne jen jakousi "pracovní verzi". Vše na světě prochází vývojem a pokud je to jen trochu možné, tak k jednoduchosti. Parlamentem právě schválený nový název státu, znějící Česká a Slovenská federativní republika není v žádném případě znakem vývoje k lepšímu chápání a řešení všech (mnohdy zvoličených a překroucených) národnostních problémů a vztahů vůbec. Parlamentem vyprodukovaný název společného státu Čechů a Slováků se mi nezdá být kompromisem, ale ústupkem určitým kruhům na Slovo sku. Moudřejší ustoupil v osobně totiž zcela souhlasím s poslancem Zemanem v tom, že měnit zařítou "firemní značku" a to i když se v minulosti neprezentovala vždy nejlépe, je nerozum a republika na cti a vážnosti mnoho nepřidá. Jakoby by vývoj hospodářských, národnostních i politických vztahů ne vždy směřoval ke zjednodušení, integraci po níž všichni toužíme, ale naopak k ještě většímu zauzlování. Jestliže byla Sametová revoluce světlou výjimkou v kontextu dění ve Východní Evropě, stále více se ozvuší ve státě začíná polobat všemu tomu, čemu jsme se zatím dokázali vyhnout, protože jsme věřili, že naše kulturní tradice neexistují jen na papíře, čistě teoreticky. Národnostní problémy, komunisty dušené pod pokličkou jako zabijačkový guláš, by jistě mohly být řešitelné jinými způsoby než nacionalistickými třenicemi, separatistickými chotkami apod. To by ovšem musela být v květi všech zainteresovaných přitvora dobrá vůle a ta se neobá náočkovat jako sérum proti... šílu nakažlivé nemoci.

CS, TCH, ČSFR jsou zkratky, které jsou pro cizince, přicházející do styku s názvem našeho státu rozhodně srozumitelnější než kontrabáté Czech and Slovak federal republic a jistě se budeme i v budoucnu setkávat s nezirádně srozumitelnou "Pražskou" Marka in zechoslovakia. Nejen pro nás zřejmě zůstane společný stát Čechů, Slováků, Moravanů, Slezanů i všech národnostních menšin "jen" Československou, Československou (chcete-li pak i federativní) republikou. Ani si neoumá představit galymatyáš, který by nastal, kdyby Morava a Slozsko za každou cenu, nesmiřitelně a nedůtklivě stála na svém stamviaku stejným způsobem jako bratři Slováci.

Nějak nám poslední dobou povstalo... tolik všelijakých nových bajovníků a spanitelů, že mám strach, abych nemusel zažádat o ryatéhovalocký pas, jakkoli jsem se k něčemu takovému nedokázal odhodlat za všechna předchozí léta a nejenom jednou jsem se nechal slyšet v tom smyslu, že raději budu žrát kamení než bych se zbavil (nebo nechal zbavit) svého dorova, který me dnoa dvede

skoro víc naštvat než potěšit. Háláme se a dohadujeme všichni proto, že to snad ani jinak nejde, neboť se háláme rádi a s potěšením? Svoboda sama není samo-
spasitelná a všerešící i když se to tak pod jistým úhlem pohledu leckomu může
zdát. Protože nejsme všichni křesťany, nemusí vždy platit ono "Ty po mně kame-
nos, já po tobě chlebek". Tvrdý pečenčleba je stejně nebezpečný jako šutr, což
nejednou i sama církev katolická patřičně dokázala. Jaký z pravd je dnes ta sprá-
vná? Vzorů a příkladů, názorů a tvrzení se dnes nabízí nemálo. Jenže jak se v
nich orientovat a čemu dát před čím přednost abychom nenarazili a třeba i noli-
tevali? Člověk, jako tvor lehce omylný a vlivitelný se dovést stát i těžce
nesoudným a nesmířitelným k tomu co nedokáže nebo nechce pochopit - jen zahrát
na tu správnou, znějící strunku. Pochopili už vůbec všichni občané tohoto státu,
že dnešní společná žumpa je opravdu společná? Jestliže chceme tento stát vy-
táhnout z hnoje kam byl komunisty vidlemi připíchnut, potřebujeme v zásadních
věcech jednotu. Takovou, za níž se před několika měsíci dovedl shcovat káčekd!
Je přeci žádoucí, abychom byli do své důvěryhodnými a stabilními obchodními a
politickými partnery svět okolo nás. Samostatný Slovenský štát by touto pro-
cesu jistě nijak smysluplněji nepomohl. Myslím si, že už i samotný oficiální
název republiky nemálo vystihuje celkovou kulturní úroveň a stupeň snášcn-
livosti nejen mezi národy samotného státu, ale i pokud jde o vztah k národům
jiným. Ivoře do Evropy jsou pro nás sice otevřeny, ale nepatrným kopnutím
je můžeme i přiklapnout.

S větší či menší mírou škodolibosti jsme se jeden druhému poctívání
pošklebovali vždycky, jenomže protože tak dnes činíme na očích světu, utahovat
si teď může okolní svět z nás všech. Nacionalismus je stejně veliký hnus jako
totalitní praktiky komunistů a kdyby bylo možné ho zakázat, bylo by jen dobře.
Jestliže zte prohlásím, že komunismus a valnou většinu komunistů nesnáším,
pravda je ta, že za ještě větší avinstvo považují nacismus a rasismus.
Na hnůj s nacionalismem, šovinismem, separatismem a.... se vším podobným neřádem!
V naší milé republice o sobě národnostní mindráky zatím dávají vědět tím hrším
způsobem, takže otázkou zůstává, zdalipak nový název bývalé ČSSR dokáže
vyřešit všechno to, v co např. "spravedliví" bojovníci proti čehůncm doufají.
Záleží vůbec někomu z těchto kruhů lidí na mínění třeba i jen občanů celé
republiky Slovenské, nebo zde jen vystupují na povrch neukojené ambice jednotlivců,
sdružujících kolem sebe sobě podobné? Jakou roli asi hrají na tomto poli tzv.
klerofašistické kruhy v zahraničí? Podle mne dnes občané obou republik, celé
federace přemýšlejí víc než nad názvem státu nad tím, jak vlastně my všichni
(každý sám) budeme žít v příštích, nelehkých letech. Hospodářské reformy na
sebe jistě nenechají dlouho čekat a jestliže bude chtít káčekdli ze Slovenské
nebo České republiky dokázat, že za něco stojí, bude k tomu mít oproti minulosti
víc než dost možností a příležitostí. Nebude užsnat třeba postávat na náměstích
světu na očích a vykřikovat: "Ja som Slovák a kto je viac!" nebo nacpak "Ja
som Čech a kto je viac!" Veškeré spory o název republiky v níž žijí na patnáct
miliónů lidí, dovolují si prohlásit že většinu z nich, jen popuzuje. A také
zřejmě nebudu sám, kdo souhlasí s míněním poslance M. Kocába, který celou
parlamentní frašku lapidárně komentoval - zasloužíme my si vůbec název repu-
bliky změnit?

Ať už po slovesné stránce název Česká a Slovenská federativní republika
vyhovuje všemu možnému, zůstává podobným patvarem jako ten zrušený - buď vatel-
ský. Co takhle zkusit Česká-Slovenská republika? Proti by samozřejmě byli
nejspíš nejen češtináři, ale zřejmě i Češi, protože velké písmeno S zde vlastně
plní podobnou funkci jako pomlčka. Je jen ten hladový vlk by se napapal a koza
by zůstala celá.

V Indickém oceánu existuje ostrovní stát, jehož obyvatelstvo je možno dělit
na Tasily a vyznavače hinduismu. Ostrov se kdysi nazýval Cejlonem a tamní čaj
patří dodnes k nejlepším odrůdám této rostliny na celém světě. Protože jsem ale
dříve věnoval málo pozornosti demakmu tému, zřejmě mi unikla skutečnost, že
omen Ceylon už vlastně neexistuje. Ceylonský čaj ovšem zůstává, i když ho dnes
produkuje ostrov s názvem Srí Lanka. Takže jsem se podivil, ale nezvykl jsem
si dodneška.

R

CO CO ? DĚLÁTE
JAKOBYSTE JEŠTĚ
NIKDY NEVIDĚL
VZLETNÝ
SLOVA.....

V
Y
K
O
D
A
V
K
Y

" V y k e p á v k y " pokračují dále, takže po bratřech Pavlíčkových (oba jsou aktivními hudebníky - starší z nich působí jako kytarista a vedoucí žďárské skupiny Captain Achab Band, mladší Zbyněk už pár let zkouší štěstí v americkém Seattlu) si můžete udělat vlastní názor na poezii dalších dvou psavců, taktéž z okresního města.

Jako první na řadě je J.K. - ročník 1956

J.K. jsou inisiály autora, jehož poesie byla ve Žďáře n/S. v době svého vzniku vskutku ojedinělá. A přestože jsou to už básně vpravdě pamětnické (vznikaly totiž hluboko v dobách temna - druhá polovina 70 ých let), vůbec si nemyslím, že by jim čas jakkoli uškodil. Autorova poetika je niterně bolestnou, drásavou zpovědí, která by mohla posloužit i jako příklad toho, kam realita komunistického normalizačního procesu ne právě malou část mládeže této republiky zahnila. Na velice pochybné možnosti seberealizace, prolhaný a pokrytecký život společnosti propojený případnými osobními problémy se dalo zapomenout i v takovém světě, kde nekraluje tvrdá realita lží, korupce a pokrytectví, ale snivost ruku v ruce se zapomenutím. Svět je to pro každého velice rychle a lehce dostupný, jenže je to přeci jen svět jen úniku - svět který postupem času začíná být nemilosrdným. Pro velkou část takovýchto vnitřních uprchlíků pak nastává realita nová. Realita závislosti.

Zhruba od roku 1977 se u J.K. datují setrvalé problémy s nadužíváním drog všeho druhu s následnými psychickými poruchami. Tyto stavy byly "operativně řešeny léčbou" v našich příslušných zdravotnických zařízeních. Po jedné z prvních internací se autor celé obrací k filosofiím východních národů u nichž se snaží nalézt odpovědi na otázky svého života zde, mezi námi všemi. Duchovní malichernost a určitá imbecilita společenství v němž je nucen žít ho ale po čase deprimuje stále víc a i když poesii psát nepřestává, mozek jakoby stále nedovedl (snad už i nemohl) dát myšlenkám jasný směr. Realita 80 ých let se u něj projevila jako bludný kruh v němž on sám po částech zmizel.

Vytratil se tak z našeho středu chytrý a bystrý duch člověka s nemalým tvořivým uměleckým potenciálem, individualita v pravém smyslu slova. Díky dodneš trvajícím invaliditě (důchodu) je ponořen už jen ve svém nitru - ve světě z něhož ho zřejmě již nikde a nic nedokáže vytáhnout na denní světlo. Ven z tiše provokujícího přítomí olejových barev, jimiž na svých plátnech tak rád eslnoval.

Jako druhý je v tomto čísle na řadě p a n r a d a (občanským jménem Radovan Neuvirth) - ročník 1957. Protože je stále ještě do všelijaké veřejné činnosti zapojen, bude o něm stačit jen pár řádek. Básně zde uvedené se spolu s mnoha jinými dostávaly formou samizdatu jen do rukou omezenému počtu kamarádů a známých už od roku 1978 a to jen asi po IO-II kouscích od té které sbírečky. U básní které si zde budete moci přečíst se doba vzniku datuje začátkem 80 ých let.

Jak autor sám udává, svět v němž žijeme se mu jeví jako panoptikum maškar hodných zulibání ale i hodných poplakání. Vše se v životě, a to bez jakéhokoli ohledu na nás, propouje, prolíná, lepí k sobě rozkládá zároveň. Svět v němž se pohybujeme je protkáno světy každého z nás - vznikají, utkávají se, umírají, jsou přítomny aby byly žity a zužitkovány i když v leckom v nás jen trpné přežívají. Jsou to prostě mezilidské vztahy a člověčí podoby, člověčí potřeby, tužby a jejich podoby - vše prošpikované prožitky všech radostí, zmatků i průserů, které nás - lidičky po celou dobu naší dosavadní existence provázely a v budoucnu provázet jistě nepřestanou. Naše prožitky tu s námi prostě vždy byly, jsou a budou ať už chceme nebo nechceme, jakkoli se nám to líbí nebo ne, jestliže-li souhlasíme nebo neopak.

(Br)

Až někdo políbíte mramorové sloupy paláce
z doby před naším letopočtem
vyřídte mu že jsem nezapomněl a že
urny a ostatky mu ještě hlídám

J.K.

Nesmysl, to by nikdy neudělal
s pěti kolečky navíc má dost bambusů.
nechává si je svazovat, trochu se pomočuje
ale jinak je to dobrý kluk, zná hrát

Byli tady tvoji rodiče, vůbec tě nepoznali
že chceš med a trochu soli
Může být ale nikomu mě nesmíš prozradit
země totiž nikdy neodpouští

Stůl plný žádné potravy, veselý ubrus
ještě mokrá od plátěné sklenice
lahodně pravil štíhlé dívce
lahodně pravil žádané nesmysly

Potom se už jen filmovalo
Cvakal diapozitiv, jednotlivé obrazy
filmových hvězd a modelek v životní velikosti
se v mém mozku promítaly na stříbrné plátno

Bylo krásně
Geometrické obrazce se opalovaly na pláži
láskyplně nastavovaly slunečním paprskům svoje hrany
Zalévány ze sklenice rozmatlých nápojů
vyrůstaly ze země křiklavé slunečníky
Atmosféra byla flekatá, smád čekala

NOC

Když spálené boky začínajícího večera
a modro
nestačila žena prsem svým napojit den
mistr popravčí jim jednu po druhé
zhasínal

Po schodech chodili zelení vodníci
s pokleknutými koleny
prosili o trochu světelného komba jnu

Optika stěhovala nevyhnutelné drobnohledy
a obrázky prvků
ale živné roztoky už pohltily veškeré
sociální zabezpečení

Okna s mřížovím dutých souzvuků
působí na centrální soustavu
analýza potvrdila ten nesmysl
blahovolně připustila ještě
duševní kapitál

Stenograf

Kamenná soška, živé rty
všichni řveme, chceme hry
Obujem se do cirkusu hvězd
satan říkánku zazpívá : oči, zvony, krev
oči, zvony, krev.

Blíny pyramid
Bárky mořeplavců
Střeby amfory
Žena - popel ve tváři

Je to opravdu konec ?

Strom, čtvero rukou
Telefon s mohérovou klapkou
Zrcadlo pěti pěti smyslů
Perleťová ozvěna kamenného stínu

Můj konec je můj začátek
můj začátek
vzývá počátek
Ten se však schoval
za nebetyčný karneval

Je to opravdu konec ?

Satan říkánku zazpívá :

oči, zvony, krev
oči, zvony, krev
oči, zvony, **TEĎ !**

Republika

Královnou co vlastnila bílé podvazky
nesla modré slunce na dlani
schodiště z mramorových výkřiků
nesli na ramenou potapěči
a taky Heraklovy sloupy a Afriku

Až začne zvoník zvonit poledne
zběhnou se odevšad věřící
bude vyhlášena republika rovnosti
Z davu se vyberou všechna srdce do společné kádě
a začne se zvonit na poplach

Epitaf

Kdo stvořil přírodu !
Šestiprstá opice nebo veliký Budha ?
Nazvu se spasitelem
a určitě zemřu před narozením
budd v matčiných útrobach
nebo před roz břeskem jasného dne

Pohřbete mne, prosím, v neřaděných barvách
abych byl co nejvíc vidět

Hadrový panák

Ostré hroty fantazie
Seníky injekčních stříkaček
Proudy tekoucích písmen
Kočáry barev plynoucích myšlenek

Království zrcadel

Zavolal jsem
Ozvěna mi desetkrát za sebou
vracela mou rozloženou podobu
Pomalou jsem před sebou stárnul

Proč pořád promítáte můj život ?

Chyť si mne do svých sítí
šupinatý Poseidone
chyť si mne
a připoutej ke třem pohřebním fialkám

Oblečen ve smutečním pohřbívám mouřenína svých vzpomínek
co je vesmír ?

Kladiva šedivých zdí
Princezny s očima podmořských zvířátek
Křišťálové lustry
Řady císařských bubeníků - tlukot na bubny
Myslivci s pohyby statného jelena
Pudřenka uhrančivých prstů

co jsem já ?

Hadrák, hadrák, hadrák, hadrák
Hadrák, hadrák, hadrák, hadrák
Hadrák, hadrák, hadrák a cacová sebelítost

Karneval veselých barev
je systematicky tloukl de hlavy
Ztraceni v mraveništi neonových světél
hledali číslo poslední záměny
záměny za dozvuk poslední ozvěny
rytmu úderu vybuzeného na dehtový barel

(ukázky ze sbírky nazvané BĀSNĚ uveřej-
ňujeme bez vědomí autora)

Tehle ráno je svinstvo
jakkoli se něčemu podobá,
vždyť kdo se má furt
probouzet tak podělaně vedle ?

Nec se vytratila i s párou
a kohout v podobě tovární sirény
vřestí jakoby ho chtěli podřezat,
vždyť i ta poslední pevnost oken se už
rozpadá spolu s roletami před sluncem

Celá nálada se podobá prázdné plechovce
vyplněné kašlem v hodině klidu když
popeláři pod balkonem vybírají
zbylý užitek pro králíky a
...máme, nechci tu snídani
zamču se a jdu spát,
do práce nepujdu
ať si mně odvezou třeba ti popeláři !

A přílivy čerstvého vzduchu nechť
zamávají si perutemi a vypadnou,
sluneční kočár ty závody stejně
za pár hodiny prohraje
a bílá pole v jarním sněhu ještě
ani neodrodila svými kořínky
- zmrznou stejně jako ranní melta
a já si ~~domku~~ postele vezmu
přeci jenem ještě jeden
čistý kapesník

...probudte mne až se bude stmívat,
to se nejlíp usíná....

VÝPLACH

Sedíme proti sobě
namíchal jsem drink
problémy jsou chvílku mimo
- to ona mi je jeden po druhém přebrala
a hledí na mne přes obří číši
jako bych to na ní chtěl zkoušet
ještě jinak než je obvyklé
a řešící otázka v mých ústech
se vrací vždy po jejím prvním slově
zpátky mezi zuby
kde ji překousnu a čekám
na další

Mlčíme si do očí
jeden druhému na vztek
prsty vyhledávají útulek v záhybech ubrusu
a já mám ten její profil nejraději
když mizí
a neodvrací se v zákrytu vlasů
tísnit se starostmi
do svého neklidného podvědomí
víc než než je zdrávo
a to odhozené práve svébytnosti
se vrací jako bumerang
s rohy napřed
zpátky mezi naše těla

PAN
RADA

do prostoru
kde vždycky stál dubový stůl
který náhle není

Úmyslně jsem za sebou spálil mosty
a uzavřel roletou jak lety vyžraný
obchod ve středu města
v prostoru kde špičaté hlásky prsů
vyvolávají své favority k porážení
stejně jako kdekoli jinde a ptám se
"Kdopak obléká všechny ty sochy v parcích?"

Údernost jediného nahého těla je
srovnatelná s armádou vojáků
a nalustrech veřejného osvětlení
se promenují poslové noci - můry
"Kapeme na zem mezi vás," volají
zatímco kordony červenavých ramen
ministrují kolem davu
"Uvolněte cestu demonstraci ateistů,
mířících k soše neznámého vojína!"

Ten sníh vážení, je ve vašich očích
průmyslovým krmivem stejně jako
kladná literatura ve stejně
neskladné době.

O M Y L ?

Kdo z velikánů z dob vlastnoručně zaškrcených
má právo se dnes odvolávat!

Džínová defenestrace citů je aktuální,
při každé výloze menstruuující město se
oddává mýtům družné noci a fakt je cíl
za který je možné směnit jakoukoli
součást myšlenky či oděvu.

K A M S I T E D Y K O P N O U T ?

Restaurační svět je nemocen žádostivostí extáze,
umělcova kůže se nedostatkem inspirace mění
na jakýsi kabát, neschopný vytáhnout na denní
světlo původní barvu,
na parketu dlažebních kostek se tříští
kroky poslední dvojice sdělující si
tajemství onanie pro chvíle vzájemného prázdna,
nálepky na šíjích omamně voní mýdlem
a první vážné zkušenosti se kradou nejšnější
nevědomostí za zády zúčastněných
- vždyť ani ta Venuše nakonec nepocházela
z Vestonic

Lze ji nalézt na každém pohlaví světa,
kde komunismus pro tělo které odumírá
jako všechno žijící je
snobismem večného života
jako symbolu.

ORGASMUS JE RUTINA NEONOVÉHO ŽIVOTA LÁSKY
V NÁS

Procháším se, pomalu proplétám davy strupů, ošuntělými kabáty slov
 i provokativně mlčenlivými kalužemi
 a zase se určitě ožeru jako to čuně s cílem vybrat si k uchláčení
 tanečnici podle obvyklého klíče náhody, ztratit se v ní, utopen
 s hlavičkou rudou jako třešeň s nepatrným odstínem vlastní nadosobní vášně,
 tehle pátek se koná piknik a pijí se jen drahé likéry a obvyklých front
 si netřeba všimat - jsou zakotveny v kontextu chování a divit se jen je
 neošálá z hlediska objektivní pravdy a potíží současného stavu
 pod hlavou čtyři, odstavec jedna zákeříku DNES !
 He, Der STADT !
 Ono bohatství žijota pro život zachováno bude
 i když rozdrobene za účasti veškeré !

Vrážím hlavou do lidí jako beranem do vrat, uši se mi pomalu rozpalují
 i když nejasně tuším že vládní letáky a hadrové panny se odjakživa
 dobře snášejí a nic v osvobození národů od nadvlády od moci pro mec
 neuskuteční se aniž by svět o něco nepřášel na úkor něčeho a čehosi
 a nikdo nikdy nepozná kdo levnější má pravdu a řekněte mi dobří lidé,
 cože vás to všechny žene k metám jimž podržujete veškeros své jednání
 když jako protipol statečně nesnesete případnou elektrickou ránu,
 zapomínáte na sny dětství, škoda, bylo to jediné skutečně dostupné bohatství,
 takže jen vydržet a ničít vše co je uvnitř ideologickými idejemi zn. IDEAL,
 oh, jak snadné...
 Ano, je to klid duše, na duši i pro ni

Sezame otevři se ukaž svůj přesycený žaludek,
 chceme vidět tvoje játra, ledviny a hrtan.....však vidíš,
 ten všežravý vojáček s mírou metr sedmdesát se už olizuje,
 ale ještě stále dbá pověsti svého království dle tradic a výše platu
 s tichou možností si zaklít, je přeci tichý ale je ho mnoho
 a ta bába s kárkou šmejdicí z každým Bobrem ne a ne umřít,
 průměrný věk se prý zvýšil a být vyjímkou znamená bořit z řady
 a zemřít je tabu v zájmu vlasti již tolik milujeme a
 zneužití se trestá podle zákona, váhy a cti

Chodím brzy spát, unaven jako tajtrdlík z varieté jako jeden z účinkujících
 připraven o nějaký ten pocit při děkovačce rozpálenému pbecenstvu
 zatímce někde přes ulici zní z oken schůzovní místnosti panflet z úst
 předsedy chovného spolku místní zahrádkářské kolonie chabě i při
 veřejném styku s mikrofonem
 no a ten poslední příslušný opilý řidič konečně zavraždil jednu z posledních
 protagonistek ženu při obvodním domu sociální pýchy,
 takže mřou a nic jiného jim nezbyvá jeť z důvodů vlastních
 ničitelských nálad.
 Připijem si tedy na zdraví stáje výročí čehosi a pemněme,
 že ožírat se v důsledku ztráty svobody bolí protože zákon je

Šílenství začíná nedostatkem řádné tvůrčí krize a básník jako pojem
přežívá všechny obecné pravdy a ústavy
...co všechno milujeme a ztrácíme porozuměním stejně lehce jako pivní děvky,
v době kdy nám nad hlavami špacírují cvičné rakety divné jako celá minulost,
tuny všední smrti se stěhují po železnici spolu s melouny Zeleniny,
vitr parného léta na plovárně mne příjemně ochlazuje,
polévám se benzínem a řvu jako tur na kdekoho jen aby mne zachránil
a nehasil !
Nic jsem neřekl a nic tedy není možno slyšet,
jelikož prostředí se mění každou minutu sekundami
tempem které mne zaráží ale odhazuje bokem
protože jsem jako jeho součást
zcela zbytečný

Připil bych na zdrvaí a národa jako celku,
blues flašinetů zrovna pro ten dnešní den,
telefony v uších vyzvánějí digitální I'm Free !
Na střelnici cvičí branci obranu v rámci výcviku ataku,
mír se šel opít a chlastá s kdekým u stolku u toalet
- těžko říct, kde zrovna víc páchne.

Klidné večery za přispění Iěa furé televize hořknou v ústech,
pančovaný jed po sklepech je dezert pro krysy které sežerou vše
co jim den přinese a zvyknou si nacokeli,
katolická holka ny je u kytary a očima hledá si druha k noci,
katastrofická slova se splétají s láskou Hospodinovou
v nehtíček jeden - tím je třeba žehnat stehnům při klíně
a životu z nich

" Viď že vidíš v očích mých, dosah kordů očí svých. "

Upálili pro nic a exekutor vytáčí sambu stále dokolečka
jen kvůli chvíli pelek a pokroku,
divné lichotky jako heroin derou se de žil
před Palácem kultury plápolající na prahu pekla
a bolest stále nepřichází - přiznání se rovná odsouzení
a devalvovaný peníz se koulí z kopečku dolů podoben lavině a cinká
cestou o vše rovné,
kdepak jste vy permoníci a pověstní rytíři,
vždyť hlavičky už se valí a bubnují HURÁ o plech
a klečet jako Komenský zamlada při zdi je trest,
který přetrvává....

KUPŘEDU LEVÁ, Z P Á T K Y N I K R O K !

Coby, zhasni te protivný světlo
můžeme se opít i potmě,
tma je vůbec nejlepší kondenzátor
pro dvě kapky světla jako jsme my
a dovoluje myslet i na jiné věci
než co brečí svět okolo,
není třeba se bát jeden druhého,
vždyť v posteli je si rovno všechno vyznání !
Do rána se toho může změnit moc,
jenže co nám je do toho jejich všivýho světa
s mírovým plakátem na saku nejnovějšího děla

Líbí se mi tvoje břicho, připadá mi hladké
a lepkavé jako skutečnost,
nalej mi teď ještě jednu deci naší rybízovic pravdy,
nedokážu teď myslet jinak než skrz tebe,
očumuje nás měsíc - měl by se s námi napít
- záclonky jsou taky pekroem týchle zparchantělý doby.

Nemáš dojem, že nebýt pod parou
nebyl bych tak poetický ?
Ležím tady s rukama na tvých statcích,
majetnický se usmíváš, netřeba dnes loupit
a když dávky z mého kulometu zahřívají tvé patře,
nehcci se v žádném případě bát tvých zubů
které mi jeenu chvíli připadly kousavé
jako všechny ty oficiální horoskopy,
nonem se mnou holka něco udělej,
jde na mne závrať,
honem si te pejd zopakovat,
je to nejlepší lék proti ideologiím
a shoď te rádio ze židle,
zapomněl jsem ho vypneut a otevři novou lahev,
rozdáme si to znovu,
jo holka, jsem tak unavený a až do rána otevřen
tobě a tvé pravdě...

Hrůznej hnědej sen

Čile jsem mu podmaloval oči a vyhnal na náměstí k ostatním,
kde si na ucho pověsil židovskou hvězdu a navlékl háknkrajc,
zmaloval mně pendrekem a vystavil v řadě mezi araby.

Koncentrák je za rohem a přede mnou a za mnou jen samí básníci
a ve vetru kolem nás plno svalovců v různých barvách
a páskami moci a odznaky zlosti pod stupínkem s orchestrem
vyhrávající poslední rock'n'Roll protože suita už nás
odvádí na poslední oběd do krematoria.

Odvedle k nám zaznívá tlumený hlas ohlašující literární pásmo,
právě recitují mé dávné "Vyznání", takže jsem jako první na řadě.

Sig Heil Commune !
Sig Heil Commune !

...pak už mne jen políbila na čele
a začala švitořit o blbostech.....

**MATIAS
STUMP
MECENÁŠ**

Divadelní hra
z Jihlavy

Motto - Člověk není víc
než rozčapená kunda
kterou osud pomrdá
pokaždé, kdy se mu zachce

Věnováno příteli Bořkovi Z. k jeho svátku

Osoby a obsazení :

úspěšný podnikatel Klard
dobrodinec Braset
muž
doktor
tajemník

Na scéně je vstupní hala srobského domu.

Na levé straně vstupní dveře, na straně druhé dveře do suterénu.

V pozadí schodiště se zábradlím, vedle schodiště vchod do kuchyně, přede dveřmi do suterénu je stůl, křeslo a trojnožka, na stolku popelník a krabice doutníků, v popředí barový stůl s několika lahvemi.

Klard - Čemu vděčíme za . . . vaši milou návštěvu, vážený příteli ?

Braset - Byl jsem předurčen k tomu, abych konal dobro, budu vaším dobrodincem.

Klard - Nechápu, drahý příteli.

vaše díla

Braset - Ó, hned to vysvětlím. Budu skupovat všechna umělecká, . . . , za takovou cenu, jakou si sám určíte.

Klard - Ale vždyť já žádným umělecký díla nevyrábím, takže lituji.

Braset - To je vaše starost, já jsem dobrodinec.

Klard - Milý dobrodinče, ale nechápu, proč s tím otravujete zrovna mne, já mám svých starostí dost.

Braset - Byl jsem předurčen.

Klard - Ale co s tím mám, k čertu, společného já !?

Braset - Vy jste byl také předurčen.

Klard - Kým proboha ?

Braset - Mnou.

Klard - Človče, vy jste blázen .

Braset - Možná, že máte pravdu, ale ani má případná duševní porucha mi nezabrání uhlásit vás štátným, ať se vám to líbí nebo ne.

Klard - Už toho mám . . . dost, ven nebo za sebe neručím.

Braset - Jenom klid kamaráde, stejně se nedá nic dělat.

Klard - Podívejte se na to z mého hlediska, přijdete mi sem bez pozvání, žádáte na mně neexistující výtvarné práce a ještě ke všemu mi nutíte své peníze, jako bych svých neměl dost .

Braset - Je mi vás opravdu líto, ale uvažte, co mohu činit, jednou jsem byl předurčen a s tím se opravdu nedá nic dělat.

Klard - Dobrá, dám vám jednu radu : tady v sousedství žije jeden starý němý žid, žije se malbou reklamních tabulí. Myslím si, že ten bude mít pro vás větší pochopení a náležitě ocení vaše ušlechtilé pohnutky.

Brasot - Pěkně, to slyšíte, nemůžete vážně, já se svým postavením se mám zahazovat s nějakým šibavým žilákem, to bych se rovnou mohl stát dobrodincem těch zatracených poludů, nečinně se válejších ve všech smutných koutech našeho krásného zřetla. K svému užlochtilým skutkům potřebuji užlochtileho člověka a vy jste přeci nejbohatší v kraji, proto je logické... že jste to vy. Učinit vás šťastným po dobrém či po zlém.

Klard - Jak to mysliíte ?

Brasot - Jak jsem řekl, donutím vás, aby jste byl šťastný. Treba násilím.

Klard - Nis na světě ně nepřinutí, dát se do spolku s takovým idiotem jaké jste vy, rozumíte ? V R N !

Brasot - Nenuíte mne k nejh-ršínu, mám své metody.

Klard - Soru vám na ně, von !

Brasot - Rozmyslete si to ve vlastním zájmu.

(Klard rozmuřeně otevře hlavní dveře a překvapeně se zadívá na dvojici mužů stojících před prahem)

Klard - Co tady pohledáváte ?

(Brasot se s pobaveným poslechem úsměvem posadí do sametového křesla, vezme z krabice Klardův doutník, ukousne špičku a vyplivne ji na koberec, zapálí doutník, povstane, přejde k barovému stolku, namíchá si pití, posunem nasnačí mužů, aby vešli, podívá se na Klarda a ukáže na třínožku)

Brasot - Prosím se prosím.

Klard - Co to má znamenat? To vám přijde draho ! Co je to za pederasty, okamžitě vypadněte !

Brasot - Šourte si dčt, příteli, jestli nedostanete rozuri, budete ho potřebovat. Sečnout !

Klard - Tak to už je přocpřáliš !

(Klard se rozváží: krokem vyřává z telefonu, zvedne sluchátke a vytáčí číslo, jeden z mužů bezděky trhne kabelou ze zdi, druhý mu dá ránu pěstí na oko, oba ho zvednou a posadí na trojnožku. Klard krváci z horního rtu.)

Brasot - Vaše snana je marná kamarádo, to je teprve začátek. Tak co, budouu umělecká dílka nebo mám říci hochů, aby pokračovali...

Klard - Už jsem vám řekl prvo, že jsem umělecký antitalent, chápejte pánové...

Brasot - Uprímně s vámi cítím Klardo, ale uvažte sám, já jako dobrodinec...

Klard - Do prdele s vámi, do prdele s uměním, do prdele s vašimi penězi...

Brasot - Tak dost, naposled se vás ptám, budete tvořit nebo ne ?

Klard - Nikdy, nejsem fušer, dělám jen to, čemu rozumím !

Brasot - Jak choete. Chlapci nebudeme ztrácet čas, musíme toho chudáka pobznést, musíme ho doetrkat ke rtům nůzy... do práce přátelé, budoucí pokolení vám bude vděčné.

(Mužové uchopí Klarda, strhají z něho šaty a koženými řemeny ho připoutají k zábradlí schodiště tak, že má dolní končetiny a levou ruku volnou)

Brasot - Předpokládám, že jste pravák ?

Klard - Jistě, ale snad mi vysvětlíte...

Brasot - Později, teď musíme zvelebit vaše nitro, do práce pánové.

(Jeden z mužů přinese volký mlýnek na naso, stáhne Klardovi ruku nad zápěstím a přisune mlýnek)

(Doktor něco začne, ale chvatně vykoná všechny úpravy)

Brasét - Musíte promluvit, mistře, je to takov hovado tupé, to víte, tuzemský doktor.

(Doktor se opět pustí do holenní kosti)

Brasét - Jenom pomalu, doktoru, nikdo vás nehoní, ať si to mistr vychutná.

(Za nějakou chvíli je celá Klardova noha shoblovaná ka kost)

Brasét - Vypadá to dost neesteticky, odsekněte tu hrůzu, doktore.

(Doktor se rozmáchně a jediným úderem utne Klardovi zdravou nohu)

Brasét - Idiote zatracená, podvázat !

(Vůziku je pahýl pod ázán a všichni tři křísí smalého Klarda šíleného bolestí)

Brasét - Měl jste namale, mistře, ještě že tady máme doktora.

Klard - Bohu dí

Brasét - A teď, mistře, zkuste něco namalovat.

(Brasét strka před Klarda malířský stojan a několik štětců)

Klard - Nemám talent, nemůžu.

Brasét - Jak chcete !

Klard - Opravdu bych rád, ale...

Brasét - Žádné ale, doktore pokračujte !

(Doktor vydezinfikuje velké rány na porcování drubeže, otře je gázou, přestříhne Klardovi horní čelist i se rten, pak učiní totéž s čelistí dolní)

Brasét - Podvázat, podvázat !

Doktor - Není třeba, odtud nevykrvácí.

(Klard nepřičomně kouká očima a zbylou rukou se sápe po štětci, muž mu její podá a přisune plátno, Klard po něm začne nesouvisle čmárat, muž musí ovšem pohybovat plátnem ve směru Klardových útoků, jelikož ten se v záchvatu inspirace jen stěží strefuje do bílého, občas je mu třeba vyměnit štětec.)

Brasét všechno sleduje s výrazným údivem)

Brasét - To je ale krása a ta, liška podšitá, prý nemá talent, no... vída, vída.

(Klard něco nesmyslně vykřikuje)

Brasét - Jenom ještě to bude xchopný polepsat... to je krása, jen do toho, mistře, hip hip hurá, dejte mu další plátno !

(Brasét vezme počárané plátno a jde s ním ke dveřím, otevře, nakloní plátno proti světlu a spokojeně si pohvizduje)

Hajemník - Jsem hajemník pana Klarda, je prosím doma ?

Brasét Pan Klard je zaneprázdněn a nechce být rušen, odejděte prosím.

Hajemník - Milerád, vždyť právě proto jsem přišel.

Brasét - Nechátna vás.

Hajemník - Přijel jsem toho šebřáka varvat.

Braset - Jakže, víte, člověče, co mluvíte, vždyť pan Klard je nejbohatší v kraji ?

Tajemník - Byl nejbohatší v kraji, od dnešního rána je úplný nuzák, platinové doly jsou prázdné, pozemky přes okamžikem vydražili, akcie bez ceny, továrny lehly popelem poté, co dělníkům ředitelství oznámilo, že je nemá čím platit. Řekněte mu, že se mu poručím, a ať okamžitě zmizí, že se sem ženu jeho věřitelé, nejspíš ho zlinšovat, Klaním se pane, tomu už může pomoci jedině nějaký zázrak nebo dobrodinec.

(Braset upustí patlanici na zem)

Braset - A ten vůl neměl nic pojištěno ?

Tajemník - Ne, nashledanou pane, bylo mi potešením.

Braset udiveně zírá za odchazejícím. Doktor Brasetovi nadšeně štrká další plátno)

Braset - De prdele, žebrák, pobuda, tolik s ním bylo práce,

(Přistoupí ke Klardovi, vytrhne mu štětec apodá jej muži)

Braset - Balíme, tady jsme skončili, nemá ani floka, podvedl nás, je to jenom jeden z těch pobudů, musíme povznést někoho jiného, někoho ušlechtilého, někoho na úrovni... doktore, koho máme dalšího na seznamu ?

Doktor - Welkestatkář Wroos

Braset - Balže si nádobíka, jdeme.

(Trojice odchází)

Na zemi zůstala ležet Klardova "těle" čnarájící v kusech sražené krve a chuchvalcích masa nezpracovanou praxickou umělecká díla pro svého narození.

PANAG

PARDUBICKÁ NEZÁVISLÁ AGENTURA

Občasník PANAG vychází nepravidelně, podle potřeby. Cena 1 Kčs.

THE INDEPENDENT: PANAG CULTURAL AGENCY

vás zve

NA KONCERT SKUPIN

MOMENTO MORI

ČANON

SLUNOČNÍK

ROZMAZANÉ DĚTI

KDY? 6.7.90 od 19³⁰ hodin

KDE? PARDUBICE → OKM. "VA OLŠINKÁCH"
(ZA NEJMNĚJŠÍM 50m BAZÉNEM)

VSTUPNÉ → 30 Kč
SPROST ZA DARMO NE ŽÍ! TAK NEVÁHEJ!!

MASO

JE VRAŽDA

MOMENTO MORI HOSTE PANAGU

PANAG na konci června a začátkem července organizuje turné anglické skupiny **MOMENTO MORI** (Okamžik smrti) po východních Čechách.

Tato mladá, nadějná skupina z Clevelandu hraje velice svižný, "gotický" rock, s vlivy takových veličin jako jsou Cure, Siouxsie a The Banshees. Marktv vokál také trochu připomene Bona či Iana McCullocha z bývalých Echo & The Bunnymen. To vše Momento Mori přetavují do vlastního tvaru, přidávají více tvrdosti, což budete moci na vlastní uši posoudit ve skladbách "TIME AGAIN", "ABANDON HOPE", "DIFFERENT HEAVEN" či "THE FACE THAT SHONE".

Přijďte se podívat 6. července do OKM Pardubice či 7. července do Pub Clubu "u kolářů". Nebudete zklamáni.

MORITUK

MOMENTO

PŘIJĎTE + NEPROHLOUPÍTE + JEDINEČNÁ PŘÍLEŽITOST +

* POJĎTE, LIDÉ, NA DIVADLA *
* S ŽELEZNÝMA KLADIVAMA *
(E-F-BURIAN)

Jedním z velkých problémů českého divadla sedmdesátých a ještě více osmdesátých let je téměř naprostá absence dramatické textu. Je to problém obrovský, protože jak dramatičtější, co samo o sobě není dramatické, co nemá dramatickou stavbu? Výsledek nutně musí být nuda /kromě častých výjimek/. Tlumené, šedé přešumění před zraky a sluchy diváků. V divadelním prostoru se sice cosi odehrává, ale plyne to tak nějak mímě. Skončí představení, a nic. Diváci ani nevědí co se to odehrávalo. Jen jakýsi pocit, že byli v divadle. Je to nudný tok děje, stejně jako je nudný tok života většiny lidí v této duševně zdevastované zemi. Umělá dramatika, umělá pestrost života. Umělí lidé! Vše je stále hraní "jako". Postrádám to živé TĚ a TADY. A také bylo i české představení divadla THEATER BRETT z Vídně, které bylo k vidění v klubu Na Olšáncích v Pardubicích, se hrou ZAPOMENUTÝ VĚZEN od Jaroslava Gillara. Klad toto představení však mělo. A značný. Podářilo se přilákat téměř stovku diváků na divadlo v době, kdy do divadla mnoho lidí nechodí. A mezi těmi diváky bylo mnoho těch, kteří asi mají jinak na divadlo svůj názor. Mimo několika lidí vydrželi všichni až do konce a myslím si, že byli i docela spokojeni. Takže PANAG nikterak nemíní upouštět od pořádání divadelních představení. Ba právě naopak.

DOPIS TAKY Z MNICHOVA

28.3.90

Německá mládež se svejma dědečkama, tatínkama, kteří hajlovali náckům, a proto neoblíbená po válce v celé Evropě, chtěla být, jako každá jiná mládež, milována, a tak alespoň demonstrovala proti válce ve Vietnamu, proti diktatuře v Chile, za revoluci v Nikaragui, ale když v prosinci '81 byla Solidarnosc převálcovaná, tak bylo jméno Walesa na oprejskanejch zdech v Benátkách a v Miláně, v Paříži a v Amsterdamu, ovšem nikdo nepsal nic na zdi betonové v Deutschlandu. Nikdo hedemontroval za Chartu 77, a nebo jen prostě proti násilí a útlaku na východ od bavorského lesa. V roce '83 plakali drže se za ruce po celých 100 kilometrů jejich mírového řetězu proti Perslingům, ale považovali americké rakety za ty zlé, ale ty ruské SS 21 za náčiní mírové. Nezdalo se jim to vymluvit. Zúčastnil jsem se podobných akcí jako akter, a pilně vstřebával do mého pamětního zápisníčku jejich reakce a chování. Tehdáž jsem začal toužit po prokopnutí hranic v hlavách a v atlasech, a jak moje zoufalství rostlo, začal vadnout punk, začala bujet mládež a "la YUPIE S / Mladí měšťáci profesionálové/, coolness byl v německu na základě nedostatku semantického vzdělání zaměňován za studený výraz v kšichtu, stálo se u baru se skleničkou koktejlu a co možně nejnevýraznějším výrazem, "kdo mluví ještě dnes o sexuální revoluci, má sám sexuální potíže", načež se na základě tohoto výroku bohudík objevil AIDS, a tak se mohlo s klidným svědomím přestat souložit, protože tento zdánlivě pohlavně osvobozený svět je ve své podstatě stádem oveček, které díky své katolicko-evangelické podmíněné výchově, sterilní kuchyni, která ještě po válce neznala papriku a česnek poznala teprve v polovině 70-tých let na podkladech romantických cest na řecké ostrovy příslušným ideologickým ruksakem, je velmi zapšklé. To je ta kultura, plná rychlých zvideovaných písní na MTV, plná lesklých reklam a sezonních pozlátok: La Lambada. Tak, a taďy jsem byl já, a díval jsem se na to mejma hnědejma očima a pak jsem seděl někde u vody a snažil se 21-letým přítelkyním svých uměleckých přátel vysvětlovat souvislosti střední Evropy, a čím více jsem používal jméno boží nadarmo, Duček/ Brežněv/Svoboda atakdál, tím víc jsem zjišťoval absolutní nezájem, ale nejen ten, to by se dalo ještě chápat. Šlo o moji vlastní pozici zde. Uvědomil jsem si, že s mou stouř už nevystačím, že nejde sedět na verandě v houpacím křesle a vyprávět dětem, jak to bylo za mladých časů. Jenže co dělat? Můj jazyk a moje palce u nohy jsou a budou nečichli tam, to znamená kde jsem se narodil. A předělat můžeme cokoli, člověk se předělat nedá. A většinou nechce, když to myslí vážně. Ale zde bylo hodně lidí, myslím těch, kteří utekli z Československa, kteří se předělali co možno nejvíce a nejdřív. Tím taky unikl komunikativní vrbový-dutý prostor. Četl jsem články o Gorbačovovi a perestrojce a vsadil se s sestrou (přítelkyně) za do pěti let...

no - sekl jsem se o dva a půl roku.

Bosko - Malchov

Nejste snad, pane filosofe, náhodou také milovník divadla? V tom případě promiňte: divadlo, tato nádržka pro evaporaci všech možných směrů a zápachů, toť zrovna ústav pro výchovu velkolepých idiotů. Toto prkenné umění samo je jednou z největších směšností doby, v době "kultury" řvoucím anachronismem. Persifláž autora, utloukání vkusu, karikatura idey; tím vším musí být: žádný histrión neprožije cele a) autora, poněvadž by právě jím sám musil být (Shakespearem), b) dramatis personam, poněvadž na př. nějaký František Votruba, třeba jinak výborný comédieu, leda otroubí, solva však kdy pochopi Hamleta. Tedy věru pěkné umění! Ještě hudba, Beethoven, Chopin, Smetana, Dvořák — stojí poměrně vysoko nad kloakou umění: jediné proto, že nehovoří řečí lidí, dost dobrou pro hokynáře a rigorosa. A věda? Sám jste, pane, učenec, dokonce filosof, a věřte mi, že je mi vás upřímně líto, vidím-li vás s ranečkem vašich doktrín a formulek zkoprněle stát před sebou... Nu, kudy kam, pane filosofe?

Je mi dnes tak trošku smutno a věřím i tomu, že mnoha dalším třicátníkům taktéž. Spíše ale jde o jakousi směsku smutku a radosti. Změna politických poměrů je tady a po letech "rudé definitivy" si už můžeme všichni kdykoli zajít na jakýkoli koncert bez toho, že by nějakou červenou vejložku zajímalo číslo občanského průkazu. Třicátý rok věku znamená jakousi hranici /mládí je fuč a do důchodu daleko/ za níž, chtě nechtě, je už možno ohlédnout se za sebe zpátky. I když posledních dvacet z našich životů vymazat nelze, nedá se přesto říci, že by ony všechny roky pod komunistickou kuratelou byly zase tak úplně marné. S opravdovou svobodou sice zkušenosti nemáme, ale zato jsme plni zkušeností s nesvobodou. Doufejme tedy, že nám toto poznání pomůže kupředu a nebude nás naopak stahovat zpět do duchovní prázdnoty předlistopadové normalizační bažiny. Většina bývalé i současné mládeže si dost jasně uvědomuje, že byla o cosi podstatného okradena a s rozmyslem znásilnována. Je tedy nanejvýš nutné, aby všechno to, co byli dnešní třicátníci nuceni prožívat, nemuseli na vlastní kůži už nikdy zakoušet teenagers současní spolu s těmi budoucími.

29.6, do Žďáru nad Sázavou zavítala anglická rocková kapela MOMENTO MORI a když ji neviděl a neslyšel, jeho škoda. Ne snad proto, že by jejich hudba byla tak bezkonkurenční a objevrá, ale...kvůli srovnání. Propast mezi kapelami podobného typu a věkového složení Anglie versus Česko-Morava byla podle mnohých dost zřetelná. Na své mládí je totiž pětice mladých angličanů dokonale sehraaná a své nástroje /basa, bicí, 2 kytary a zpěv/ ovládá velice dobře. Dalším velkým, a dost zřetelným plusem bylo bacazení a suverenita s nímž se se všech pět pustilo do boje s nepřilíš početným publikem /zapracovala zřejmě lákadla Skalice a Valašského Špalíčku/ jemuž, stejně jako lahvový Regent, jejich muzika celekm chutnala. Tančilo se s chutí, protože samozřejmost s jakou Momento Mori podávalo svůj kytarový rock žďárskému publiku se nedala srovnávat s mnohdy upoceným "nářezem" republikových amatérských kapel. Protože si velice dobře pamatují na anabáze rockových muzikantů u nás, kteří museli /na rozdíl od mladých rockových zarputilců Západu/ víc než s vlastními schopnostmi, bojovat s idiotskými komunistickými praktikami, nebude snad až tak těžké navázat na tradici rockových klubů, jejichž činnost byla zrušena příjezdem sovětských tanků. Nebýt této "internacionální pomoci", jistě by naše rocková muzika neměla možnost klesnout tak hluboko, aby byla některá z rockových kapel objevivší se s nálepkou Made in Czechoslovakia za drátěnými zábrasy považována div ne za národopisný soubor Zuulukafrů. Jaký jsme my všichni vlastně měli celád dlouhá léta vztah k jakémukoliv importu ze SSSR? Neměl ještě zcela nedávno heavy-metal ruského ražení punc exotiky? Ano ano, jistá výhoda zde patrná je, nějaké ty rockové tradice opravdu máme.

Potřeba rockových klubů v nichž by mladé kapely měly možnost za pár piv za odměnu zdokonalovat se a otkávat i za příhodnou cenu rajče a rozplácnutého na kterémisi noze. Je více než zřejmá. Nebo se chceme nechat zahltit a udlat celosvětovou anglo-americkou produkcí? Dorost je zapotřebí nejen ve fotbale, ale i v rockové muzice a dokonce věřím tomu, že by hudba dokázala vytáhnout z dnešní bezvýchodnosti i takovou mládež, která dává raději přednost pivu jen pro to samotné pivo. Vychovávat dokáže nejen hudba prezentovaná na špičkové úrovni, ale i v tom případě, že i nezralým amatérům se naskytnou možnost hraní na veřejnosti ať už by to bylo jen z radosti ze samotného muzicírování nebo "jen" jako neodbytné potřeba odreagování se. Furt lepší...
...výsledek... než ubíjení času v putyce. Bude možné označit jako velmi naivní mé očekávání nového amaterského boomu? Jakkoli velké části mládeže již přešla apatie a lenost do krve, nemyslím si, že by se v prostředí rockového klubu jen a jen planě chlastalo. Chlasté se většinou tam, kam socialistický způsob života celých dvacet let mládež vyháněl. Do hospod. Dokud se ale všechny věkové kategorie obyvatelstva této republiky nenaučí přijímat rockovou muziku jako samozřejmou součást kultury /stejně jako je to s dechvkou nebo s pop-music/, nemůže nikdo očekávat, že by se postoj teenagers ke společnosti, do níž se narodili, radikálněji změnil. V pátkách s přezíravými předšudky nám zaklínadlo Havel nebo OF vždycky nepomůže. Setrvačnost celého minulého systému ještě vykoná své, ale jestliže jsem nemalým pesimistou pokud se mezilidských vztahů týče, na rockovém poli si dovolím být optimistou. A to jakkoli se tato dvě tvrzení vzájemně popírají. Všechno se v podstatě týká všeho, ale jestliže samotnou podstatu rocku a jeho skutečně internacionální posla i nedovedla zničit žádné z garnitur rudých aprátčků, nevidím dnes žádného horšího nepřítele na obzoru.

Abychom ale skončili opět koncertem v sále místního OKM, není možné zapomenout na první kapelu večera, kterou byl Captain Achab Band Jiřího Pavlíčka. Momento Mori se prezentovalo hudbou sprvky punku a metalu, takže mi jako nejpříhodnější přírůstek napadá výraz big-beat. Hudba Achabu však byla ze zcela jiného soudku. Po letech hledání přivedl J.P. folk-rockovou /druhdy dylanovskou/ kapelu do stadia, kdy by mohla uspět i na jiných kolbištích než jsou ty okresní a musím se přiznat, že kapelníkovu malomyslnost dost dobře nechápu. Textová stránka je na víc než dobré úrovni a jestliže je textům dobře rozumět, nemá se jejich autor zač stydět. Absolutní dokonalost projevu neexistuje nikde a ani renomovaný profesionál nemůže zaručit, že... se chybička nevloučí.

Takže sá všichni přejme do budoucna hodně podobných konfrontací /a to nejen v centrech/ nejen na "hvězdné" bázi a doufejme, že široký okruh mládeže najde cestu jinam než na diskotéky hučebních pouštěčů kotoučů. Stačí jen relativně málo překonat v sobě lenost a najít chuť vyrazit ven z ulity televize a teple večere za změnou. Zapomenout i na svou ochotu podřídit se nudě a načávání světu a životu s hubou vraženou do krýglu v hospodě za rohem.

12. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY

Po dva víkendové dny před velikonočním pondělím, v sobotu 14. a v neděli 15. dubna mohl zájemce o kvalitní muziku (a nejen o ni) zavítat do sálu kulturního domu Eden v Praze. ARTFORUM, pokračovatel někdejší Jazzové sekce, tu po desetileté přestávce navázalo na nedobrovolně přerušenu řadu a pořádalo další, tento rok již dvanáctý ročník všem starším a i mnohým mladším (alespon z doslechu) známých, kdysi tradičních Jazzových dnů.

Současný, dosti hluboký nezájem veřejnosti o podniky tohoto druhu se nevyhnul ani PJD. Projevil se i na návštěvnosti čtyř koncertů v jejich rámci letos konaných. Po oba dny, snad s výjimkou večerního koncertu v neděli byl sál poloprázdný, a to i přesto, že program byl velice lákavý a po jeho shlédnutí, nejen dle mého názoru, hodnocen jako bez sporu výborný. Coby jeden z nemnoha těch, kteří ještě nepodlehli příznakům dnešní doby a podobné akce stále navštěvují, bych rád prostřednictvím pár následujících stránek přiblížil dění obou dnů těm, kdož se této kdysi poměrně slavné, dnes pomalu legendární koncertní akce nezúčastnili.

Články jsou v převážné většině přebrány z programu 12. Pražských jazzových dnů. Některé se sice přímo PJD netýkají, rozhodně však nejsou nezajímavé a určitě stojí za přečtení. Pravda, program si mohl každý návštěvník koupit přímo na místě konání ve stánku Artfora, několik dalších možná někde jinde, ale pro valnou většinu návštěvníků je dnes prakticky nedostupný. Proto jsem se rozhodl k jeho "přetištění" a své dojmy si nechal jen na dokreslení několika bezprostředních situací, či jako vlastní subjektivní postřehy. Navíc proč znovu psát o něčem, co již bylo popsáno daleko lépe, než bych to svedl já sám.

ARTFORUM SE PŘEDSTAVUJE

Přípravný výbor AF vznikl na jaře roku 1988 a v červenci loňského roku byly NVP schváleny stanovy. O několik dnů později proběhla ustavující schůze aktivistů Jazzové sekce v čele s jejím vedením. Ať bylo ustanoveno jako dobrovolná kulturní organizace, která si vzala za cíl uvádět, stejně jako Jazzová sekce dříve, před mladé publikum nové proudy v hudbě, výtvarném umění, divadle i ostatních oblastech kultury, podpořit informovanost o současném dění v kultuře a umění pomocí vlastních publikací, akcí, festivalů, bojovat proti hrozící komercializaci kultury, dát prostor nekonvenčnosti, experimentům a okrajovým výbojům.

Činnost Artfora je zajišťována aktivisty na amatérské bázi. Nejsme dotováni, ale míníme si v budoucnosti přivydělávat na činnost podnikáním, které nám stanovy umožňují. Po celou dobu pracujeme bez sídla, máme jen poštovní schránku č.95, 111 21 Praha 1 s názvem ARTFORUM. Vzhledem k tomu, že naše členská základna rychle vzrůstá (od počátku letošního roku tempem asi 100 nových členů týdně), snažíme se přesvědčit příslušné orgány o prospěšnosti kultury, budeme-li mít vlastní střechu. Momentálně spějíme k počtu 2000 členů, kteří pocházejí z celé republiky. Těší nás, že vedle pamětníků a členů Jazzové sekce se hlásí i velký počet mladých, kteří naší minulou éru neznají. Mimopražští členové se sdružují v místních pobočkách, které si sami podle vlastního zájmu zakládají. Od nás získají právní subjektivitu, odpadne jim tak složité jednání s úřady, a v duchu našich stanov, kde na to mají schopnosti a možnosti, mají vlastní činnost.

Ediční plán, který jsme zveřejnili loni v říjnu, podléhá revolučním revizím, takže své členy informujeme dopředu jen o titulech, které jsou již ve výrobě. Informovanost členů je zajišťována členským zpravodajem, který vychází jednou za 4 až 6 týdnů. Zápisné s členským příspěvkem stojí 100,- Kčs za rok. Kulturně politický a informační zpravodaj mají členové zdarma, další výhody se objeví později, jako členská knihovna a fonotéka, přednostní nabídky (což se děje už dnes ve spolupráci s místními i exilovými vydavateli), metodická pomoc při kulturní aktivitě atd. Brzy se objeví pod značkou ARTFORA i kazety a koncem léta zřejmě i desky. Jsme přesvědčeni, že spolková činnost bude mít v nových podmínkách snadnější život, minimálně odpadne minulé pronásledování jakýchkoliv nekonformních kulturních aktivit policií.

Členem AF se můžete stát snadno: vyžádejte si u nás přihlášku, po zaplacení příspěvku složenkou nám vyplněnou přihlášku pošlete a přibližně za měsíc poté od nás dostanete první informace a členskou legitimaci. Ta vás bude opravňovat k nákupu naší distribuce, ke vstupu na návštěvní dny, o nichž se dopředu dozvíte, kdy a kde se uskuteční.

Výbor Artfora tvoří předseda Karol Šep, místopředseda Joska Skatník, tajemník Vlastimír Kouřil, dále Josef Zub Vlček, Mikoláš Chádko, Ivan Prokop. Borek Holáček, náhradníkem je Aloš Svoboda.

12. PJD jsou naší první, trochu nostalgickou akcí, od které očekáváme spíše dobrou náladu a hudbu, než finanční efekt. Ten bude možná i záporný, protože se za těch deset let, co byly PJD zakázány, Sekce rozehnána, výbor pozavírán, byla tradice jejích ducha zatlačena do historie. A esť to tentokrát budou poslední, ale poslední z naší vůle, protože plánované festivaly Artfora budou začátkem tradice nové, úžeji spjaté se současnou a blízkou

budoucnosti.

Vás, kteří jste podlehli svoďům programu a zvědavosti bez
ohledu na lepší se počasí, vítáme jako své staré dobré známé.

/Kou/

(převzato z programu 12. Pražských jazzových dnů)

-----CHODÍM SI CHOD M-----

Chodím po koncertních sálech a se smutkem počítám prázdná
místa. Obvykle rezignuji, protože je jich víc než plných.
Letošní jaro návštěvnost koncertních akcí příliš nepřeje.
Tam, kde kdysi byly osamocené Jazzové dny, je minimálně jednou
týdně přehlídka nebo koncert, bojující tu za budoucího poslance,
tu za rozšíření marijuany. Scéna je přesycena koncertními akcemi
a ty zase povrchností, anarchií a zmatkem. Jenže jen v tom pokles-
lá návštěvnost není. Nezájem veřejnosti je dán tím, že lidé mají
potřebu sami promlouvat, ale nikdo je už nechce poslouchat. Proč
taky, každý se už naposledy více než dost v uplynulých dvaceti
letech, tak dnes má nutkavou potřebu mluvit sám. A tak se rodí
inflace slov, která se přeměňují v inflace projevů, potištěného
papíru a pokusů o komunikaci s jinými, kteří sami komunikovat
nechtějí. Pomalu se dá říci, že nikdy nebyla v uplynulých letech
ve sdělovacích prostředcích taková ruča jako teď. Logicky se
budeme muset vrátit o trochu zpět. Nahradit klouzání po povrchu
věcí implozí, cestou do lidských nití. A v tom vidím naději
organizací jako je Artforum. Jsou předvoji této cesty. Strílejí,
mnohdy na slepo (a proč ne), zkoušejí výboje různého druhu, od
diletantismu po vyzrálé profesionálně dělané umění, hledají
způsoby, jak nově a originálně zachytit svět. Celá generace
těžila z odkazu Jazzové sekce, z toho, co přinesla koncem 70.
let. Teď je třeba začít znovu. Doba je stejně příhodná jako kdysi,
doba je plná apatie.

/V/

(převzato z programu 12. Pražských jazzových dnů)

NA DALŠÍ STRANĚ JIŽ KONČÍ 12. PRAŽSKÉ JAZZOVÉ DNY -----

D V A N Á C T Ě

Vlastně mohly být pětadvacáté nebo třicáté. Soudruzi Trojan, Svoboda, Kaizr, Máchla, Kohout a další se postarali, abychom deset let nesměli na podium. Jeden dnů nepochopí, proč o vlastní vůli chodili udávat na policii, prokuratury nebo sekretariáty jejich strany. Jeden nikdy nepochopí logiku komunistického fašismu. Při pátých Pražských jazzových dnech někdy v roce 78 jsme úvodník v posledním programu nazvali Už asi jinačí nebudeme. Nebyli jsme - a opět tvrdíme, že nebudeme.

Mnozí z vás, kteří jste přišli, jste byli na tajných seznamech pro přípaď sledování, kontroly pošty, vyhazovy nebo jako kandidáti pro kriminál. Archivy, které otvíráme o tom mluví zcela jednoznačně. Byli jste pod neviditelnou kontrolou, jakou v tak velkém počtu nepoznala žádná další skupina obyvatel. Členství v Jazzové sekci bylo tou nejlépeší cestou k vyhnání ze společnosti. Naštěstí z té komunistické. Z té, která má na svědomí miliony vyvražděných po celé východní Evropě. Dnes nemáme policii za zády - zatím - a zdálo by se, že konečně přišly naše dny. Bohužel, ke spokojenosti máme daleko. Jazzové sekce je stále zakázána podle prvního posrpnového zákona o některých dočasných opatřeních. Zrušení zákona, jehož textaci dokázali komunisté sepsat za čtyřicet minut, trvá dnešnímu státu několik měsíců.

Zákona o rehabilitaci se vleče, a zdá se, že nám již nikdo nevrátí zabavené věci z místností Jazzové sekce. Národní výbor v Praze 4 dodnes nedal do původního stavu stráž, kterou jsme upravili s takovými pomocníky jako s Kurtem Vonnegutem, Williamem Saroyanem, Williamem Styronem, Julianem Negellym a mnoha jinými a postavili pomník ke 40. výročí ukončení války a vzniku OSN. Pomník vyvrátili a stráž překopali jak Lidice.

Vyšetřovatel Špírk a prokurátoři Monsport a Ebertová jsou stále ve funkcích. Jejich obětmi se nestalo pouze šest členů Jazzové sekce, ale i účatní pan Drda, kterého nechali v jeho jedenasedmdesáti zavřít. Na Ruzyni dostal dva infarkty, již před tím věděli, že má cukrovku a zánět prostaty. Když jej po čtyřech měsících pustili, pan Drda se nezvedl. Druhý rok je upoután na lůžko. Dodnes nebyl vůbec souzen.

Nezapomínejme. Uchopí-li se znovu moci, nebudou další Pražské jazzové dny ani za deset let.

Artforum, jako pokračovatel stále zakázané Jazzové sekce, se musí doslova rvát o svojí existenci. Přes rok je na NVP hl.m. Prahy naše žádost o přidělení nabytových prostor. Dodnes nám národní výbor nedokázal ani odepsat. Přes doporučující dopisy našeho presidenta, které jsme předali národnímu výboru, je na nás požadováno nové a nové zdůvodnění, proč chceme pár místností po komunistech. Čtete dobře. Po komunistech.

Komunismus má hodně tvéří - Národní výbor hlavního města Prahy je jednou z nich. Jeho zásluhou je, že se činnost Artfora nemůže rozjet podle potřeb členské základny.

/S/

(převzato z programu 12. Pražských jazzových dnů)

Program 12. Pražských jazzových dní byl opravdu lákavý:

- 14.4. So ve 14³⁰: Jay Walker (Švýcarsko)
Jablkon
Manželé
Tristan
So v 19⁰⁰: Grupa kugla theatre (Jugoslávie)
Oberoh (Přelcuč)
Už jsme doma (Teplíce)
Teoria odrazu (Čadca)
Vodrážka a Alternativní scéna pohybového
divadla "Cestou k chaosu"
Cocpit Music (Dánsko)
15.4. Ne ve 14³⁰: Pavel Richter Bař
Agon
Roland Auzet (Francie)
Amy Barber (USA)
Durman, Posejpal, Krestovský
MCH Band
Cockpit Duo (Dánsko)
Ne v 19⁰⁰: Pro pocit jistoty (Brno)
Martí Dohnal --"
"E" --"
Art Inkognito --"
Ještě jsme se nedohodli (Brno)
Domáci lékař --"

V programu došlo k několika změnám a posunům pořadí, to však nijak nevadilo.

-----J A Y W A L K E R /ŠVÝCARSKO/-----

Free Energy rock. Dominique Mollet - drums, Urs Schwaler - bass,
D. Gallhamer - guitar voice.
Anarchisticko - antimilitaristický rock (píše program PJD).

-----J A B L K O Ň-----

Michal Němec - kytara, Ingo Belman - kytara, Ivan Podobský -
- perkuse.
Tuto trojici si rád poslechnu, kdykoliv je k tomu příležitost,
ani tentokrát jsem nebyl zklamán. Psát o jejich hudbě
podrobněji by bylo zbytečné plýtvání místem, poslechněte si
jejich desku Devátá vlna.

-----M A N Ž E L É-----

Když si cizinec přečte, že několik nejzajímavějších desek u
nás bylo natočeno v panelákovém bytě, bude to považovat za levný
reklamní trik. Kapela po letech své existence začíná vystupovat
teprve v poslední období. Přes leadera, zpěváka, skaldatele
Lesíka Hajdovského jsou Manželé propojeni s historickou folk -
rockovou F.O.K. v 70. letech. (potud pr. PJD)

Skupinu zná asi poměrně dost lidí z demoslůmků, je fajn, že
je možno spatřit ji živě.

-----MODRIAN-----

Duo kombinující nekonkrétní elektronické zvuky, reprodukované z přeměňovaných pásků, s akustickými houslemi - zvláštní, ale určitě zajímavá hudba.

(Duo Modrian je zastoupeno jednou skladbou na kazetovém sampleru Informátor 002, který v brzkou vyjde u Artfora.)

-----KAZALISTE KUGLA-----

-----OPASNOST OD JELENA-----

Kazaliste Kugla kladou důraz na vizuální věny, kakafonické ladění, moderní tanec a experiment, jinými slovy je to směs rocku, zvláštních kostýmů, bizarních pohybů. Jejich vystoupení jsou založena na psychologických scénách. Většinu lidí shlédnuvších jejich vystoupení na PJD nijak zvlášť nezaujali, mne však přímo ureslila.

-----BOROH-----

Klasické hudební vzdělání kalvířistky Miloslavy Noskové, Zarputilost v dotahování kytarového nebo baskytarového myšlení Františka Šimůčka, dlouholetá rocková, jazzová a folková zkušenost hráče na flétny, klarinet a saxofony Václava Klecandra, slovesná a hudební tvořivost kytaristy a zpěváka a hráče na rozmanité bicí předměty Romana Dostála dává dohromady zvuk folk-rockové kapely s art-rockovými, jazzovými a novoakustickými názvuky.

-----UŽ JSME DOMA-----

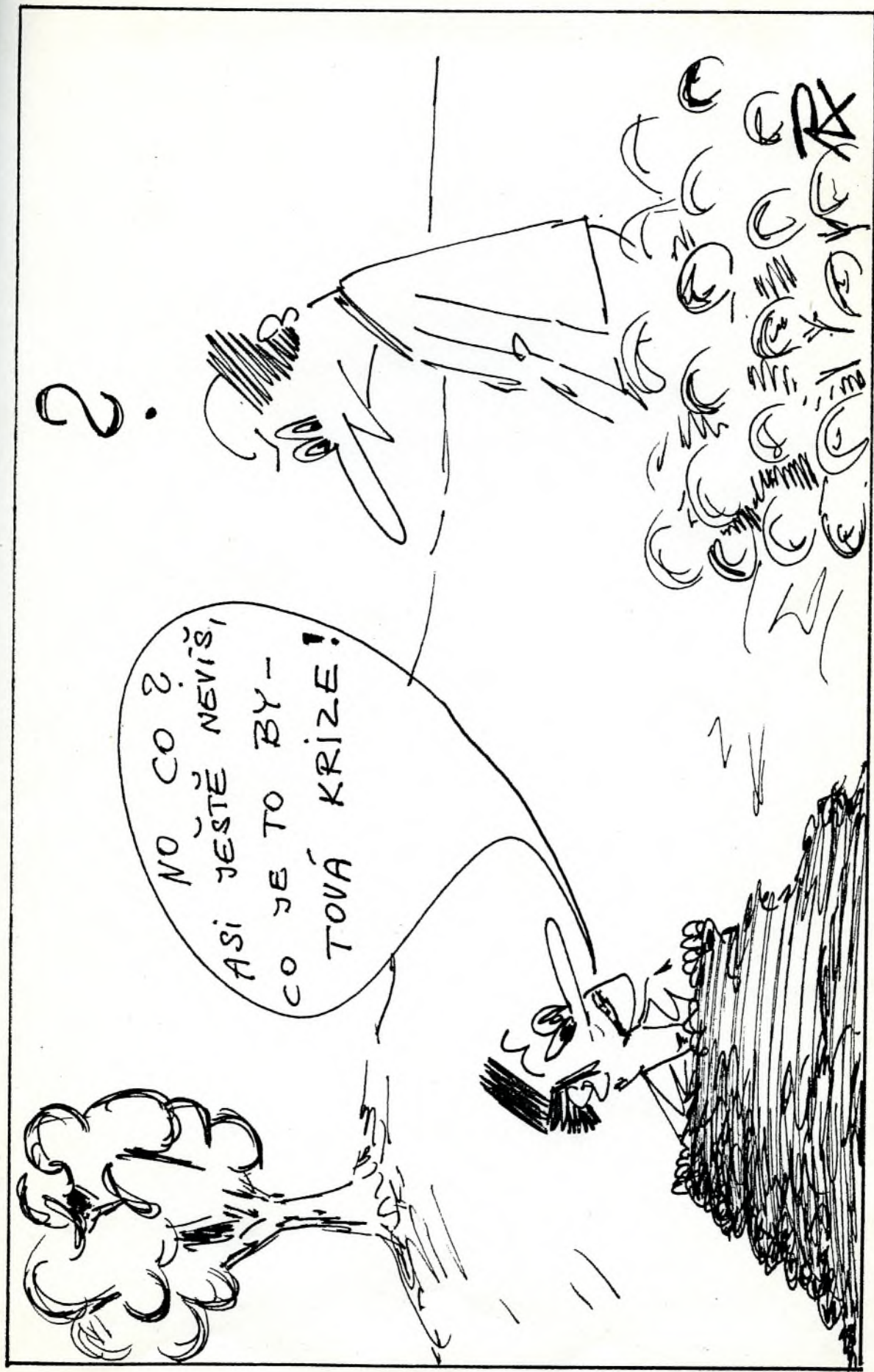
Skupina vznikla před pěti lety jako jedna z odnoží teplické legendární kapely FPB a brzy se stala velmi oceňovaným tělesem současné rockové scény. Jejich hudba vychází z punkových začátků a kořenů, stylově však překračuje původně vymezené hranice vstřícně neortodoxním posluchačům.

(Skupina koncertovala během posledních avanecti měsíců dvakrát ve Žďáře n.S.)

-----COCKPIT BUSIC-----

Dánská skupina hrající free - jazz - rock. Obě své vystoupení absolvovala v plném obsazení, oproti původnímu plánu, podle něž měla v neděli hrát jako Cockpit duo. Velmi rychlé, svérázná muzika.

Dokončení příště

Proteže monopolní zřizovatelé československé budoucnosti postupem času velice rychle poztráceli zbytek důvěry a jakéstkés podpory většiny národa (dělnictva), která ho na piedestal meci kdysi vynesla, musela ho tedy dnes zase podobná většina vrátit zpět. Na zem. Svými skutky a činy se KSČ nejen nesmazatelně vepsala do srdcí všech, ale svými mnohými hysterickými "počiny" zdiskreditovala především sebe sama a jako celek (právní subjekt ?) by se měla zodpovídat všem. Dlouho zamlčované skutečnosti naší více jak 40ti leté minulosti se, počínaje 17.II. minulého roku, pomalu ale tím jistěji stávají obecnými pravdami a fundovanými hlavami bylo od té doby přediskutováno mnohe z toho, co bylo víceméně veřejným tajemstvím nebo se jen tušilo. Tabu jakoby najednou přestávala existovat, stále je o čem hovořit, témata jsou nevyčerpatelná. Sdělovací prostředky jsou konečně přeplněny slovy a obrázky o něčem a každého z nás se alespoň některý z konkrétních problémů dotýká přímo bytostně. Snad tedy i něco z tohoto příspěvku nebude nic tak neznámého ani pro ty z nás, kteří své životní pocity postavili na více či méně normalizačních základech a kulturní statky proto nejsou pro jejich životní styl věcí z nejpodstatnějších.

Přesteže by se člověk měl především řídit jen a jen svou vlastní zkušeností, jistě nešpápnu vedle když zde připemenu, že české a slovenské literatuře bylo rádně puštěno žilou nejen od roku 1968, který si ještě docela dobře pamatuji, ale že na "vandr a na zkušenou" se vysílalo již od dob únorového vítězství komunistů Československa, roku 1948. Jestliže se pak během let k řadě literátů přiřadila i inteligence obecně, je celkový úbytek přemýšlivých mozků znatelný dodnes. Protože se jejich občanské, morální, estetické i ideové postoje mnohdy neslučovaly s demagogickými dogmaty vládců, byla poválečná Evropa nucena "přežít" hned několik emigračních vln. Svoji vlast byli, díky nesnášenlivosti mocipánů, nuceni opouštět zástupci celé umělecké fronty. Všichni takto dostali ideální šanci, šířit za hranicemi totality ne ~~žádnou~~ čest a slávu komunistické republiky, ale jen a jen českého a slovenského národa, jehož se nikdo z nich nikdy nezrekl. Ať už se kdo narodil v Praze, Brně či Bratislavě. Kdo nejde s námi, jde proti nám bylo heslo, pro které lidé ztráceli domovy, ale zdaleka ne kořeny. Pro celeu československou emigraci jistě nemohla být žádným "zadostiučiněním" ani ta skutečnost, že mezi ně čas od času své zástupce vyslala i sama KSČ. Dotvrzovala to jen fakt, že v komunistické realitě nemá občanská práva pod penzí opravdu nikdo. Absolutistické ambice mocenských klik pozvolna zardousily veřejný život společnosti tak dokonale, že od roku 1970 můžeme mluvit o trvalém přílivu emigrantů ze všech společenských vrstev obyvatelstva ČSSR. Do celého světa.

Lidé tvořící umělecké hodnoty za hranicemi své rodné hroudy vždy přispívali a přispívají k celkovému obrazu československé kultury ve světě a jestliže jsem se zaměřil na literaturu a psané slovo vůbec, není dnes snad žádný, kdekoli ve světě žijící autor - emigrant vyjímán z kontextu kultur obou našich národů. 17. listopadu 1989 se, podle mého názoru, definitivně oprášíla idea národního uvědomění a kulturních tradic o něž velice dleuho nikdo na oficiální úrovni nestál a představa národní sounáležitosti byla vládbaucím strukturám spíše na obtíž.

Ke všem těmto "zahraničním" autorům, jejichž díla vycházející v rozličných evropských i světových nakladatelstvích se k nám v masovějším měřítku samozřejmě nikdy neměla možnost dostat, je zde i okruh autorů jmen známých, méně známých i neznámých, jejichž údělem (na rozdíl od přízpusobivších se většiny kolegů - jmén plnicích edice státních vydavatelství), bylo to své vydávat buďto prostřednictvím exilových nakladatelství, nebo ještě komplikovaněji. Zcela neoficiálně samizdatem. Za vše co takto mezi relativně úzký okruh čtenářů proniklo (patří sem i bezpočet všemi aspekty našeho života se zabývajícími občasnými, periodik, revue apod.), mohli jejich autoři očekávat jen jedno jediné společenské ocenění - persekuce nebo rovnou trestní postih. Většina z nich se proto raději uchýlevala pod pseudonymy, rozličné značky, zkratky nebo i jména vypůjčená. I když si be zkrutu duše byli všichni vědomi toho, že před zpravidla dobře informovanou Státní bezpečností je i tento způsob ochrany jen iluzorní. Leckdo z nich také nekompromisní a likvidační zákroky StB zakusil na vlastní kůži. Jistým paradoxem doby je snad i to, že celkový beh událostí urychlil, díky absolutnímu nedostatku soudnosti, samotný režim, jehož obrněnou pěstí StB byla. Arogancí a mocenskou zvlí složek svého aparátu tak proti sobě otevřel stavidla nekontrolovatelných vášní, ale odhodlání

mas jedinců, pro něž se tak zatím prvním, ale • te důležitějším vítězstvím stalo překonání barrier strachu a lhostejnosti v sobě samých.

Setrvalá situace skončila a vše se začíná pohybovat kupředu. Leccos z let minulých se přežilo a ještě i přežije. Konečně se totiž objeví konkurence na knižním trhu. Ta vlastně v samizdatu ani pořádně neexistovala. Nebylo jí to ani možnostmi dáno a smad jiani by nebylo potřeba. Vděčný čtenář hlta! vše co mu do ruky přijde a protože se v literatuře distribuované kabelami z města do města neprojevovaly leptavé účinky času tolik jak ve stránkách normalizovaného života spisovatelů budoucích, bylo možné k takevýmto knihám se i často vracet.

Dlouholetý dluh vzniklý dvacetiletou normalizací ale nesmí být již více rozmnožován. Pestoje samizdatových autorů a vydavatelů všech možných neoficiálních tiskovin, lidí jednajících v těžkých dobách okupace v slouladu se svým přesvědčením asvědómím si zaslouží uznání a pedperu už i jen proto, že i jejich svědectví musí pomáhat probouzet svědomí národa. Zodpovědnost jedinců totiž skončila. Změnila se v zodpovědnost kolektivní. Nás všech.

Nastává konjunktura literatury, zapývající se léty právě minulými a kterýkoli čtenář bude mít možnost vybrat si i z těch knih, které mu umožní i jiné pohledy na svět v němž se v podstatě pohybeval i on sám a které mu byly zapovězeny. Časem pro- věřené kvality autorů známých jmen jsou zárukou dobré četby na nějaký ten rok do- předu a i když se všemi více či méně známými samizdatovými autory naší podzemní literatury síto času pořádně zatřese, jsem si jist, že přese všechny otřesy si to dobré své místo na slunci najde. Mírné obavy mám jen z ~~toho~~ jediné věci. Aby totiž ~~zář~~ papír, přes jeho chronický nedostatek, nevynášel na světlo bůží "po zklidnění zmatků a pořádků-nepořádků" přebarvené výpotky lidí (jako ukázkou jsem zde přiložil dvě básničky pana Václava Honse, otištěné v denníku MF dne 3.I.90 a kteréžto jistě nepotřebují komentáře), kteří i kdyby si dnes na hlavu tunu popela vysypali a stokrát si ji i umyli, zanechali zde svým čtenářům a spoluobčanům k nahlédnutí VŠE, ČÍM národ zásobovali ve snaze v marné snaze, oprostít čtenáře od pravdy životních prožitků takových auterů, jejichž tvorba byla všeovládajícím ideologickým aparátem strany vydávána široké veřejnosti za výplody chorých mozků narkomanů, zástiplné spisky zavilých nepřátel socialismu, blouznění odsouzeníhodných krimi- nálních živlů nebo jen plácání obyčejných grafomanů. Ve všech těchto dílech, obráz- cích poroby ducha národa, ve všech rádcích obsahujících nemálo pesimismu a beznaděje, krutosti fyzické i duševní, krutosti k sobě i k druhým, ve všech takovýchto gene- račních výpovědích - fotografiích života společnosti, přehraující se v stále více zapáchajících zbytcích vlastních výdebytků ale málokdy chybí světélko lásky a pravdy, znamenající naději, protože bez té se žít nedá a v každém z nás umírá až úplně poslední.

Můžeme se tedy už všichni konečně vzdát sebeponižujících znamének strachu a obav, které jsme za sebou zanechávali a i když sů nemálo lidí (nejen konzumentů knih) s právě nabytou svobodou nebude dlouho vědět rady, pro literáty pak nebude, po všech těch letech strávených v opezici, zrovna nejsnadnější, najít si pozáci nevou. Místo zcelasvoje.

Žďár nad Sázavou dne 15.I.90

- pan rada - pr - Radovan Neuwirth -

Za okny mého bytu nevlídně přešlapuje zateplalý měsíc leden a jelikož mne dnes svými hydrometeorologickými rozmazy značně otrávil, dívám se raději na televizi, kde běží jeden z čerstvých dokumentárních filmů. Jde o zatím asi nejlepší zpracování událostí minulého roku v Praze. S dvoumetrovým odstupem sleduji zřásahy socialistické Veřejné bezpečnosti z ledna, srpna a listopadu roku 1989. A přestože tyto záběry nevidím poprvé, mráz mi po zádech rejdí furt. Je podvečer 22. ledna 1990 a já jsem rozčilen. Zase jsem rozčilen, rozezlen a naštván. I přes to, že by sem hodil spíše slovní obrát "býti rozhořčen". Jenomže se mi zdá, že i tento výraz patří do arzenálu zprofanovaného soudružského slovníku, jehož obsah nás bude ještě nějakou tu dobu strašit ve spánku. Proto se raději cítím být "jen" rozčilen, rozezlen a naštván. Rozhořčena se naopak zdá být ona praporečnice sociální spravedlnosti a pokroku - KSC. Celenárodní vyhlášení si na ni považuje za cosi bezprecedentního vůči své úloze ve společnosti o níž se jistou dobu starala. Celá KSC je na jedinou bezradnost sama a v očích bývalých poddaných je všechno možné, jen ne politováníhodná. Je možné se jí dnes veřejně vysmát i vyspílat. Jak je ctěna libost, já vám dávám přednost smíchu. Najednou jakoby ale nikdo z členstva (zkompromitované vedení je odstraněno - komunistická strana přece nikdy neváhá vycbocovat ze svého středu kohokoli, uzná-li to za nutné v zájmu SVĚ věci) za něco určitého mohl, málokterý z nich má tu odvahu, slušnost a morální kvality přiznat nejen vinu své strany jako celku, ale i jen podíl viny své, vlastní. Dominantní postavení jedné jediné politické síly zmizelo stejně rychle jako kdysi s ohněm v srdci a s puškou v ruce příkráčelo a jestliže je dnes KSC donucena bránit se oprávněnému hněvu velké většiny národa, těžko jí kdo bude chtít radit, jak se s celou vzniklou (pro současnou garnituru komunistů značně neobvyklou) situací vyrovnat. Finanční starosti u nich asi nebudou hrát hlavní roli, vždyť i jen pouhé zbytky nakradeného a jinak predisponovaného majetku státu jí zřejmě zaručí materiální a finanční soběstačnost a protože nezná skrupule a lež se jí stala druhou přirozeností, díky stále ještě přežívajícím strukturám své bývalé vedoucí úlohy ještě stále nemůže být považována za neškodnou.

Snad následující myšlenka nevyzní příliš šíleně, ale před časem se v mé hlavě potuloval nápad, který by snad ani nebyl špatným námětem na trochu prózy. Nebylo nám ono poslední vedení strany a státu podstrčeno diverzními centrály? Prostě jen proto, aby prostřednictvím jakešovského stylu práce provedla kvalifikovanou a konečnou destrukci socialistické výstavby v naší milé vlasti? Chování stranických a státních špiček tomu dlouho nasvědčovalo a celá tato akce by, myslím si, přesně odpovídala představám totality. Ta přece očekává nepřátele nejen zpoza hranic, ale počítá i s tím zákeřně číhajícími uvnitř. Za dobu své vlády v této zemi těch škůdců a zrádců ve vlastních řadách odhalila nůžkou. Strana přeci nespí, strana bdí. Co když to teď už jen nestihla? Všichni jsme se po dlouhou dobu pohybovali v těžce schyzofrenním prostředí (mnoho z nás i po celý svůj dosavadní život), takže podobný nápad by nemusel být zdaleka jediný.

Komunismus (chcete-li socialismus) byl ve své reálné, praktické podobě vždy vděčným námětem pro umělce všeho druhu, byl inspirativní nejen některými svými dílčími úspěchy a ideou samotnou, ale především pak svými z pory, které převažovaly tak, že byly nepřehlednutelné. Sám sebe prezentoval v takových podobách a takovými způsoby, že by snad za svoji dlouholetou snahu nevypádnout z obrazu zasloužil amerického Oscara. A to nejen za nenápaditelný výraz a vskutku nezapomenutelný herecký výkon, ale i ve všech kategoriích ostatních - výprava, kostýmy, triky atd. Do budoucna si však přejme, aby nasvětové scéně takovýto "kandidát" nebyl už nikdy ničím podobným překonán.

Nejsou však dnes zmatky a problémy jen skomunisty. Divnosti dovedou často vyvolat i sami lidé BEZ. Vůbes bych se na tomto místě ani v nejménším nechtěl zastávat KSC jako celku, ale nechci také tleskat takovým z nás - nestraníkům a jinostraníkům, kteří si na půdě Občanského fóra nevidí dál než na špičky svých vlastních střevíců, a míní si pod pláštíkem demokracie léčit mindráky nebo vyřizovat účty s kýmkoli, kde onu "vstupenku do ráje" vlastní. Mocenské choutky se objevují i u bezúhonných občanů, takže nefandím ani neuváženým změnám prováděným jen proto aby nějaké byly nebo i jen proto, že si kdosi kdysi nadal do bříščů. Všechny dnešní omyly, chyby, zmatky a chvat mohou nahrávat do rukou různým ambiciózním jedincům apod. A vůbes bych se už nerad dožil doby, kdy by mi šéfoval pan Neumétel bez rudé knížky jen proto, že ten před ním ji měl a třeba ani Neu-

četel nebyl. Věřit tedy lze jen v to, že čas opět plevy vytrídí tam, odkud se na světlo prodraly. Nenávist vždy plodí zase jen nenávist a ta ještě nikdy nic nevyřešila. Pokud mohu mluvit sám za sebe, ve vztahu ke komunistům a komunismu vůbec jsem vždy vystačil s nezájmem a lhostejností ke všemu co představoval. Hodile by se sem i slovo opovržení. Je to dnes prostě ohledně komunistů nelehké rozhodování. I proto bych zde chtěl všem zbývajícím věrným straníkům připomenout, že nikde z nich, nikde z hejna patřícího ÚV se všeobecné rozjitřenosti až nenávisti nemůže ani v nejmenším divit. Bezprávi a nespravedlnosti byle v minulosti tolik, že ne každý postižený dokáže všechny křivdy lehce hodit za hlavu. Situaci v níž se řadoví členové ocitli, pomáhali svou činností nebo ~~naopak~~ naopak pohodlnou lhostejností k věcem veřejným vytvářet i oni sami. A to na základě podílů na moci nebo i jen výhod, vyplývajících z vlastnictví stranické legitimace, která je stavěla vždy alespoň o jeden stupínek výš oproti zbývajícím plebsu. Každý z takovýchto straníků - vlastníků si na své svědomí musí posvítit sám. Alespoň by měl, protože kolikpak z nich za dobu svého členství muselo o něco podstatnějšího bojovat, nebo naopak se čehosi podstatnějšího pro život vzdát? Kterýpak z nich se rozpakoval brát když se rozdávalo? KSC je dnes rozhořčena nedemokratickým chováním občanů k ní, což ale z její pozice považují za donebe volající drzost! Ničit, podílet se na ničení nebo i jen trpně přihlížet ničení je do jisté míry totéž, ale jestliže na současném stavu republiky se svůj díl viny každý z nás, nemá pak KSC sebemenšího práva, vytýkat nyní komukoli nedostatek citění pro to, co nikdy nikomu nedala možnost poznat. A to demokracii, jejíž prostřednictvím je možno všeobecné devastaci materiálních i lidských hodnot zabránit. Jestliže byla KSC celých 40 let samozvaným geniálním čímsi, souhlasná demence by jí v zájmu budoucího rozvoje státu slušela co nejdříve. Za dobu svého panství se obehala zdí, sestavenou z cihel lží, prokládaných maltou zvěle, arogance a sobectví a jestliže kašpárkové a šašci své obecenstvo odjakživa vybízeli k bezprostřednímu a úlevnému smíchu a pravdou dovedli provokovat okolí, tihleti lidé na rozdíl od těch kdysi královsky lidových pravdou nikdy neoplývali. Pravda pro ně byla odjakživa nepohodlná avýhodnější ji byle buďte ignorovat nebo za ni rovnou trestat. Nechme je tedy všechny chodit dekelečka v bludném kruhu uprostřed vysokých zdí a na všechny takovéto megalomanské základy vzdušných zámků se dívejme raději zpovzdálí.

Popíjím dašší šálek horkého zrnkového potěšení o které se dělím s kamarádkou právě se dostavivší na návštěvu, zatímco na obrazovce před námi stále ještě defilují tváře a postavy účinkujících. Postav účinkujících v reálném, socialisticky reálném dramatu. Jsou to herci dobrovolní i nedobrovolní, herci profesionálně vdatní spolu s herci ochotníky. Na černobílé obrazovce však červené barety poznávám nejen na Národní třídě ale, kdo by to jen řekl, ony přízračné postavy se angažují už i na Václaváku, zahaleni v anonymitu civilních převleků. A to je prosím teprve leden, takže jak je to vlastně s vámi, soudruzi? ! Pravdě byste se měli jít učit - nejlépe na několikaleté školení.

Bývala taková doba a ta se neobešla bez stranického vzdělávání, byla taková doba která se neobešla (nedovedla protože ani nechtěla) bez všemožných školení a ~~cvičení~~ cvičení kádrů jalevých i makových, cvičení aškolení nejen milicionářů, byla taková doba kdy nešlo nesoustřeďovat vše potřebné a necentralizovat cokoli se jen trochu dalo, kdykoli a kdekoli za jakoukoli cenu. Byly takové doby, kdy víne teklo proudem a peněz se našlo vždy dost a dost. Srocovalo se školilo, protože tomu ~~ani~~ snad ani jinak býti nemohle. Školil se každý ochotný, školili se tedy i "bareti". Školili se i na Vysočině v době, kdy se ještě nestačili tak viditelně ušpinit. Školili se a jistě i dobře vyškolili všichni ti jedinci s jednotlivými tvářemi, které si lze zapamatovat i rozlišit. Ne vždy jsou jen bezejmenným šikem, plnicím povinnosti za které jsou placeni a z nichž je možné mít snad i potěšení. Teroristů je v tomto státě pomálu a každý zodpovědný pracující člověk by přeci měl svoji odbornost nejen uplatnit, ale i zvyšovat. Ber kde ber. Teprve praxí se totiž z učně - eléva stane ten pravý profesionál.

Žďár nad Sázavou dne 22.I.90

Radovan Neuwirth

VÝZVA - OZNÁMENÍ

Vyzýváme tímto /dnes již veřejně/ všechny ty, kdož se v minulých letech snažili jakkoli literárně tvořit, aby -uznají-li za vhodné- jako jednu z možností publikační činnosti, zaslali svoji poesii, prózu apod. na jednu z adres redakční rady. Totéž se týká i publicistických příspěvků, zaobírajících se především jakoukoli nekonformní lidskou činností, iniciativami apod.

V celé republice se protrhl pomyslný pytel dřívějším režimem nepublikovatelné literatury, v důsledku čehož dnes jsou a na mnoho let dopředu i budou polistopadové ediční plány oficiálních knižních vydavatelství doslova natřísknuty. Během posledních 20ti - 40ti let vzniklo mnoho skutečně pozoruhodných děl a jistě bude dávana přednost takovým spisovatelským esům jako Kundera, Škvorecký, Vaculík aj. I proto chceme na stránkách našeho magazínu i nadále dávat možnost všem těm z nás, na něž se během vlády totalitní kulturní politiky komunistického státu nikde "nedostalo", ale /samozřejmě že již z jiných důvodů/ jen tak hned nedostane ani dnes. Kolikpak je mezi námi tzv. "šuplíkových záležitostí"?

Poněvadž místem svého žití patříme k Českomoravské vrchovině, chtěli bychom pomoci především jí samotné. Na druhé straně bychom ale rozhodně nechtěli, aby toto naše přiznání bylo chápáno jako pravidlo nebo dokonce podmínka. Všechny případné dopisovatele prosíme o pokud možno stručnost a věcnost svých příspěvků /nejlépe psané strojem/. Nevyžádané příspěvky vracet nebudeme a zároveň si vyhrazujeme právo rozhodnout o tom, které z nich zveřejníme či naopak. V žádném případě nemíníme propagovat fašismus, komunismus ani žádnou formu militantního nacionalismu. Nemíníme se vyhýbat žádnému aktuálnímu tématu a ladem nenecháme ležet nic z toho, kde nepůjde o víc než o mlácení prázdné slámy.

Protože Českomoravská vrchovina zabírá ne právě malou část Čech a Moravy, jistě na mnoha jejích místech nemálo dobré literatury vzniklo. Vysočina činná /od 3. čísla už jako START MAGAZÍN/ bude nadále pokračovat ve vydávání PŘÍLOH ve spolupráci se žďárskou pobočkou ARTFORA a místní organizací KRUH NEZÁVISLÉ KULTURY a prvním společným počinem bude Příloha č.3 s názvem ŘEZ.

Na závěr chceme jen připomenout, že magazín Vysočina činná zatím nemá pevnou redakční uzávěrku a vychází tedy nadále podle potřeby jako občasník.

Čtěte edici „Příloha“

Předběžný a nezávazný ediční plán "Příloha"

Těžkoslovensko	-	Yan Nitrogenius /vyšlo
pan rada + V. B. H.	-	/vyšlo
Kladivo	-	J.A.N.Morava/poesie
Řez	-	poesie a povídky
Výběr pana rady I.	-	poesie
Výběr pana rady II.	-	poesie
Pro trochu fetu	-	J.K. /poesie
Bylo nebylo...tu s námi	-	pan rada/povídky

Pro samotné vydávání přílohy Vysočiny činné /START MAGAZINU/ není výše uvedené pořadí v žádném případě zavazující a předem dané. Rozhodující bude kvalita obsahu. Protože ale nejsme Čs.spisovatel ani Odeon ani Atlantis, bude počet výtisků vázán zájmem. Bude-li o to které dílko zájem, bude možný i dotisk. Samizdatovou edicí prozatím zůstáváme jen z jednoho prostinkého důvodu. Svoji činnost totiž stále ještě financujeme z vlastních kapes. Takže honorář nemůže očekávat nikdo. Přestože nemáme žádného "hodného strýčka" a nemíníme se na nikoho věšet jen kvůli financím, zamýšlíme v budoucnu náklad START MAGAZINU zvyšovat do takové míry, aby mohl promlouvat k širšímu okruhu čtenářů a hlavně - aby napomohl tam, kde ani demokratické přeměny v naší zemi zatím mnoho příležitostí nedávají. V možnostech pro všechny. Myslíme si totiž, že kvalitní literatura nemusí být jen tam, kde si ji pomalu zvykáme hledat. V knihkupectvích.

Pomoci můžete i vy, jestliže si oblíbíte nejen START MAGAZIN, ale i jeho PŘÍLOHY, v nichž se uplynulých dvacet let zračí jako v zrcadle. Nejde v nich totiž o konjunkturalistické zboží.

Přátě se kolik
v nových podmínkách!

Pouhých 25. Kčs

OBSAH

Ať žije pluralita Pr
Co s tím vším RN
• ismus RN

Vzkovávkv

Matias Gump-Mecenáš

Memento-memento RN

12. PJD říj

Trauma skončilo? Pr

Václav Hons

Každému p dle sluh

Výzva red.

PO ČÍSLECH 0,1 a 2
změna názvu !!!

start

MAGAZIN

ČTENÍ ŠKODI ZDRAVÍ

MAGAZIN

start

Příloha magazínu
Vysoc - čjuna

MOMENTO MORI + CAPTAIN ACHAB BAND

POHŘEB, SE
KONÁ V PÁTEK
15. ČERVNA
1990 VE 20h
V OKM